

Komintern om världskriget 1939-41

Följande texter är hämtade från samlingskriften *Kommunistiska Internationalen i kampen mot det andra imperialistiska världskriget*, publicerad av Arbetarkulturs förlag, Stockholm 1941, innan Nazi-Tyskland invaderade Sovjetunionen (sommaren 1941), dvs under den tid där "Molotov-Ribbentrop-pakten" fortfarande fungerade. Detta bör man ha i åtanke vid läsning av texterna. Efter det nazistiska angreppet på Sovjet ändrades givetvis den politiska linjen – synen på kriget, på de "allierade" och på Nazityskland osv – radikalt.

Innehåll

Kommunistiska Internationalens upprop	1
G. Dimitrov: Kriget och arbetarklassen i de kapitalistiska länderna.....	5
Kommunistiska Internationalens upprop till första maj 1940.....	16
G. Dimitrov: Kampen mot det imperialistiska kriget.....	20

Kommunistiska Internationalens upprop

Inför den stora socialistiska Oktoberrevolutionens 22-årsdag (7 november 1939).

I dag firar de arbetande massorna i alla länder 22-årsdagen av den stora socialistiska Oktoberrevolutionen. I dag sammanfattar folken i Sovjetunionen de världshistoriska resultaten av socialismens segrar, vilka vunnits under ledning av bolsjevikernas parti, Lenins och Stalins ärorika parti. Sovjetfolket, som fullbordar uppbyggandet av det klasslösa socialistiska samhället, går vidare framåt mot kommunismen.

Gigantiska är Sovjetlandets vinningar. Den socialistiska industrin växer inte bara för varje dag utan för varje timma. Allt fastare blir den socialistiska grundvalen för kollektivbruksbyn. Med varje ny socialistisk seger ökas folkmassornas välbefinnande. Sovjetfolkens sjudande liv är fyllt av glädje och lycka. Ungdomen ser med tillförsikt sin ljusa framtid tillmötes. Sovjetlandet är en outtömlig källa för framstående talanger. Stachanovrörelsen utför under. Nya skaror av sovjetintellektuella träder fram, vilka samvetsgrant och ärligt tjänar socialismens sak. Den stalinska vänskapen mellan de folk, som slutit sig samman till de Socialistiska Sovjetrepublikernas Union, stärkes. Sovjetfolket står enigt som aldrig tidigare och är oupplösligt sammansvetsat med sitt parti, med sin regering. Det socialistiska landets militära makt stärkes oavbrutet. Sovjetlandets gränser blir allt mer pansrade mot angrepp. Sovjetunionens specifika vikt på den internationella arenan har ökat oerhört. Med sina stora vinningar öppnar sovjetfolket en ny sida i sin historia, en lysande sida i hela mänsklighetens historia.

Under fullständigt andra betingelser firar de arbetande massorna i de kapitalistiska länderna denna viktiga årsdag. De firar den under det av deras regeringar anstiftade andra imperialistiska krigets förhållanden. De japanska imperialisterna har redan i mer än två år torterat Kina, som kämpar för sin oavhängighet. Kriget rasar i Europas hjärta. De härskande klasserna i England, Frankrike och Tyskland för krig om herraväldet över världen. Detta krig är en fortsättning på den mångåriga imperialistiska tvisten i kapitalismens läger. Tre av de rikaste staterna — England, Frankrike och Förenta Staterna — behärskar världens viktigaste samfärdsvägar och avsättningsmarknader. De har ryckt till sig de avgörande råvarukällorna. De förfogar över väldiga ekonomiska resurser. De har lagt under sig mer än hälften av mänskligheten. Utsugningen av de arbetande massorna, utsugningen av de förtryckta

kolonialfolken döljer de under en falsk demokratisk skenbild för att desto lättare kunna lura massorna. Mot dessa staters världsherravälde, för den egna förhärskande ställningen kämpar andra kapitalistiska stater, vilka senare beträtt den koloniala expansionens arena. De vill till sin förmån nyuppdela råämnes- och livsmedelskällorna, guldförråden och koloniernas människomassor. Det är den verkliga meningen med detta krig, som är ett orättfärdigt reaktionärt och i imperialistiskt krig. För detta krig bär alla kapitalistiska regeringar och de härskande klasserna i de krigförande staterna i främsta rummet skulden. Detta krig kan arbetarklassen inte understödja. Mot ett dylikt krig har kommunisterna ständigt kämpat. De har upprepade gånger varnat de arbetande massorna och sagt att de härskande klasserna förbereder ett förintande blodbad för hundratals miljoner människor. Bourgeoisin har i årtal rustat för detta krig. Den har förberett det genom sina överenskommelser, konferenser och allianser, varvid den dolt sitt bestialiska imperialistiska väsen under pacifistiska fraser om föregiven fredskärlek. Den har förberett det genom sina intriger och provokationer mot sovjeternas land. Den har förberett detta krig genom överfallet på Abessinien, genom interventionen i Spanien och invasionen i Kina. Den har direkt förberett detta krig genom överenskommelsen i München. Bourgeoisin har börjat detta krig, emedan den snärjt in sig i det kapitalistiska systemets ouplösliga motsättningar och söker lösa dessa motsättningar genom nya krig.

I mer än två årtionden har Sovjetunionen fört en outtröttlig kamp för att bevara freden. Sovjetunionen har ådagalagt den största ståndaktighet och fasthet inför de oupphörliga provokationerna vid sina gränser. Sovjetunionen har föreslagit allmän eller delvis avrustning och organiserande av kollektiv säkerhet. Den har gjort allt vad i dess förmåga stått för att bidra till skapandet av en fast fredsfront. Men de borgerliga regeringarna har avvisat alla dess förslag. De har fortsatt sin absurda politik att isolera Sovjetunionen. Sovjetunionen har emellertid trots alla ränker fortsatt att förfäkta fredens sak. Och till och med då det stod klart för var och en att kriget redan var oundvikligt, gjorde Sovjetunionen ännu ett sista försök att rädda freden. Den beslöt sig för förhandlingar med Englands och Frankrikes regeringar. Krigsprovokatörerna eftersträvade emellertid något annat. De ville utnyttja förhandlingarna till att insöva massornas vaksamhet, till att vältra ifrån sig ansvaret för det krig de förberedde. De uppviglade Polen mot sovjeternas land. Samtidigt som de förde förhandlingar med Sovjetunionen, sökte de i hemlighet hetsa Tyskland mot Sovjetunionen.

Genom ickeangreppspakten med Tyskland har Sovjetunionen korsat de lömska planer, som välvdes av antisovjetkrigets provokatörer. Genom detta fördrag höll Sovjetunionen sina folk fjärran från den blodiga valplatsen och begränsade den europeiska krigsbranden. Och när den polska staten, detta sannskyldiga folkfångelse, föll sönder, räckte Sovjetunionen broderfolken i Väst-Ukraina och Väst-Bjeloryssland handen till hjälp. Den ryckte tretton miljoner människor ur krigets avgrund och befriade dem från de polska godsägarnas och kapitalisternas ok. Sovjetunionen gav dessa människor rätten att själva bestämma sin politiska och sociala ordning samt säkrade dem frihet till nationell självbestämning.

Sovjetunionen har genom sina fördrag om ömsesidig hjälp med Estland, Lettland och Litauen försvarat dessa länder mot de imperialistiska makternas rövaranspråk. Med hela sin makt säkrade den dessa tre länders oavhängighet, varigenom den stärkte sovjetgränsernas säkerhet. Genom att till Litauen överlämna Vilna, som för tjugo år sedan annekterades av de polska generalerna, gav Sovjetunionen ett hittills aldrig skådat exempel på hänsyn till små folks nationella rättigheter.

Genom att uppträda till förmån för ett slut på kriget och genom sitt fördrag om vänskap och

gräns med Tyskland har Sovjetunionen gett ett nytt bidrag till fredens sak. Det hindrar krigsprovokatörerna att dra in Donaustaterna och Balkanländerna i kriget. Sovjetunionen korsar de ränker, som går ut på att förvandla det europeiska kriget till ett världskrig. Denna Sovjetunionens stora förtjänst kommer de arbetande massorna i alla länder aldrig att glömma.

Men krigets skumma krafter rasar nu liksom tidigare. De vill krig ”till ett segerrikt slut.” De vill krig ända till deras imperialistiska syften förverkligats. Därför driver de folken till slaktbänken.

Men vad har ni, proletärer och arbetande, att vinna i detta krig?

Redan nu går reaktionen överallt till en rasande offensiv. Redan nu kastar den borgerliga diktaturen cyniskt den ”demokratiska” masken, undertrycker de arbetande massornas rörelse och upprättar en regim av krigsterror. Redan nu försämrar bourgeoisin såväl i de krigförande som i de icke krigförande länderna ert läge. Redan nu gör den slut på resterna av era rättigheter och era vinningar. Genom att förlänga arbetsdagen, sänka lönerna och höja priserna på nödvändighetsartiklar utplundrar bourgeoisin er skamlöst. Den utpressar böndernas miljonmassor ännu mera genom skatterna. Den lägger byarna öde och fälten i vanhävd genom att driva bondesönerna ut i kriget. På ert blod och era lidanden berikar sig ett parasitband av krigsspekulanter och krigsmarodörer. Samtidigt som bourgeoisin tvingar er att ruttna bort och dö i skyttegravarna vid fronten, lever den själv skamlöst i sus och dus långt borta från fronten.

Vid krigsbranden värmer också de s. k. neutrala staternas bourgeoisin sina händer. Under den fariseiska masken av ”neutralitet” berikar den sig på krigsleveranser. Den amerikanska bourgeoisin är intresserad av ett fortsatt underblåsande av kriget, den upphäver embargot för vapenexport till de krigförande länderna, emedan krigsleveranserna säkrar de okrönte rustningskungarna, dem som fabricerar kanoner, flygplan och annat krigsmaterial, väldiga vinster och oerhörda profiter. Den italienska bourgeoisin avvaktar endast det lämpliga ögonblicket att kasta sig över den besegrade och roffa åt sig en del av bytet. Alla de ”neutrala” ländernas regeringar utnyttjar kriget till att utplundra folkmassorna, att förstärka reaktionen och undertrycka arbetarrörelsen.

Arbetare!

Tro inte dem, som under den nationella enhetens flagg kallar er till krig. Vad kan ni ha för gemensamt med dem, som driver handel med kanoner och människoblod? Kan det vara tal om enhet mellan de utsugna och utsugarna? Tro inte dem, som under den förljugna förevändningen att försvars demokratin vill dra in er i kriget. Med vilken rätt kan de tala om demokrati, dessa som förtrycker Indien, Indokina och de arabiska länderna och som håller halva världen i det koloniala slaveriets bojar? Bankirerna i London och Paris har räddat och räddar genom sina lån de värsta reaktionära regimerna i Europa. De engelska lorderna understödjer reaktionen i alla fem världsdelarna. Frankrikes prisade demokrater kastar de kommunistiska deputeraderna i tukthus, undertrycker den kommunistiska pressen och avskaffar de politiska friheterna. *Det är inte för folkens frihet de för krig utan för deras förslavande; inte för att rädda demokratin undan fascismen utan för att reaktionen skall triumfera; inte för en varaktig fred utan för nya imperialistiska erövringar, vilka inom sig bär fröet till nya krig.*

Bourgeoisien skulle emellertid inte ha börjat detta krig och inte ha kunnat föra det, om inte de socialdemokratiska partiernas förrädiska ledarklickar hade hjälpt dem. Dessa ledarklickar uppträder nu som reaktionens inpiskare. Det är de som övertagit antikominterns bankrutta fana. Det är de som nu uppmanar arbetarna att gå i döden för att återupprätta den reaktionära

Pilsudskiregimen. Det var Blum & Co, som på reaktionens order sprängde arbetarnas enhetsfront och folkfronten i Frankrike. Det är på Blums yrkande, som den kommunistiska parlamentsfraktionen ställes inför krigsrätt, de kommunistiska kommunalförvaltningarna upplöses och tusentals kommunister häktas. Det är Blum som tillsammans med Jouhaux på uppdrag av finanskapitalets magnater splittrar de franska fackföreningarna. Det är Blum & Co, som gemensamt med det engelska Labour Partys ledare omintetgjort det internationella proletariats aktionsenhet.

Proletärer och arbetande!

För kampen mot kriget, reaktionen och kapitaloffensiven behöver ni mer än någonsin enhet i kampen. Men denna enhet är i dag endast möjlig utan och emot socialdemokratins ledare, vilka helt och fullt ställt sig i imperialisternas tjänst. Med dem — lika litet som med de andra småborgerliga partiernas ledare, vilka understödjer kriget — kan det inte finnas vare sig en arbetarnas enhetsfront eller folkfront. Nu måste man skapa arbetarklassens enhet, den enhetliga folkfronten underifrån, i kamp mot den imperialistiska bourgeoisin, mot de bankrutta ledarklickarna i de socialdemokratiska och andra småborgerliga partierna, dessa klickar som övergått till imperialisternas läger, den måste skapas i kamp för ett slut på det imperialistiska kriget, som bringar miljoner arbetande människor ruin, hunger och död.

Hundratusentals socialdemokratiska arbetare står nu vid skiljevägen. Var är deras plats: i den imperialistiska reaktionens läger eller hos klassbröderna, som kämpar mot den imperialistiska reaktionen? Hos dem som tänt den andra imperialistiska krigsbranden eller hos arbetarnas och böndernas miljoner, som törstar efter fred? Hos bödlarna som stryper friheten eller hos dem som offervilligt försvarar friheten? Deras plats är i den gemensamma kampfronten av arbetets stora arme, vilken kämpar för fred, bröd och frihet. I skoningslös kamp mot bourgeoisin, mot de förrädiska socialdemokratiska ledarna kommer de kommunistiska och socialdemokratiska arbetarna att smida enheten i sina led. Genom att avslöja det pågående krigets rövarkaraktär och genom att mobilisera de bredaste massor mot detsamma uppträder arbetarklassen som försvarare av de arbetande massornas innersta livsintressen i stad och på land, dessa arbetande massor vilka på sina skuldror bär alla de bördor och offer, som det av de härskande klasserna anstiftade kriget medför. Genom att arbetarklassen uppträder som den grundläggande kraften i den enhetliga folkfronten i kampen mot krig och reaktion, försvarar den de arbetande massornas, hela folkets intressen, för vilket kriget betyder omätliga olyckor och förstärkt kapitalistiskt förtryck. I kampen mot fienden i det egna landet smider arbetarklassen enheten mellan alla länders proletärer, smider den det verksammaste vapnet för sin seger.

Bröder, proletärer!

Kommunistiska Internationalen manar er till kamp mot det imperialistiska kriget. Den uppmanar er ”att förbli den proletära internationalismens sak, brodersförbundet mellan alla länders proletärer trogna till det sista”. (Stalin).

Kommunistiska Internationalen manar er att sluta upp i dess led, under *Marx'*, *Engels'*, *Lenins* och *Stalins* stolta fana.

Kommunistiska Internationalen manar er att befästa brödräsförbundet med de arbetande massorna i stad och på land, med de undertryckta folken i kolonierna. Den manar er att försvara det kinesiska folket mot de imperialistiska rövarena.

Proletärer, arbetande!

Hejda genom era enhälliga ansträngningar den förbrytelse, som håller på att utföras! Uppträd

mot dem som är för ett fortsättande av kriget! Avslöja söm imperialisternas hantlangare dem, som för sina vinningslystna intressen, för sina brottsliga syften prisger miljoner människor åt undergång! Kräv frihet åt arbetarklassens inspärrade förkämpar! Kräv att krigsmarodörerna och krigsspekulanterna häktas! Kämpa för frihet åt era organisationer, för mötesfrihet och frihet för er ärliga arbetarpress! Försvara varje fotsbredd av era rättigheter och vinningar! Tillåt inte att bourgeoisin vältrar över alla krigets bördor på era skuldror! Hustrur, mödrar och systrar, torka inte era tårar i hemlighet, utan kräv högt och ljudligt att man återger er era män, söner och bröder från skyttegravarna!

Arbetande massor, fylka er tätare kring socialismens stora land, understöd oförbehållsamt dess socialistiska fredspolitik, som är inriktad på alla folks bästa!

Må ert kamprop ljuda över hela världen:

Ned med det imperialistiska kriget!

Ned med den kapitalistiska reaktionen!

Ned med krigsbrandstiftarna, krigsspekulanterna och krigsmarodörerna!

Inget understöd åt de härskande klassernas politik, som går ut på att fortsätta och underblåsa det imperialistiska blodbadet.

Kämpa för ett omedelbart slut på det orättfärdiga, imperialistiska rövarkriget!

Fred åt folken!

Bröd, rättvisa och frihet åt de arbetande massorna!

Leve brödraförbundet mellan alla länders proletärer!

Leve Sovjetunionen, fredens, frihetens och socialismens bålverk, fosterlandet för de arbetande massorna i alla länder!

KOMMUNISTISKA INTERNATIONALENS EXEKUTIVKOMMITTÉ.

Följande artikel (från oktober 1939) publicerades vid minst två tillfällen av det svenska kommunistpartiet, dels som en egen broschyr, *Kriget och arbetarklassen i de kapitalistiska länderna* (Stockholm 1939), dels i samlingen *Kommunistiska Internationalen i kamp mot det andra imperialistiska världskriget*.

G. Dimitrov: Kriget och arbetarklassen i de kapitalistiska länderna

I.

Under alla de år, som gått sedan det första imperialistiska världskriget, har kommunisterna, utgående från Lenins och Stalins lära, outtröttligt klargjort för de arbetande massorna att kapitalismen till följd av sin natur framkallar krig, att motsättningarna mellan imperialismens länder inte upphävts genom Versaillesfördraget och andra imperialistiska fredsfördrag utan tvärtom, att dessa motsättningar om någon tid kommer att bryta ut med ny och ännu större kraft.

Lenin lärde att kriget är imperialismens ofrånkomliga ledsagare. Rov av främmande landområden, erövring och utplundring av kolonier, våldsamt inträngande i marknader är

orsaken till krigen mellan de kapitalistiska staterna.

Kamrat Stalin har upprepade gånger varnat för faran av ett nytt imperialistiskt krig och avslöjat de orsaker som framkallar det. I sitt referat på SUKP(b):s XVI kongress år 1930 yttrade han:

”De borgerliga staterna bedriver upprustning och nyuppustning i ett vanvettigt tempo. Varför? Naturligtvis inte för ett samspråk utan för krig. Och kriget behöver imperialisterna, emedan det är det enda medlet till att nyuppdelade världen, till att på nytt fördela avsättningsmarknaderna, råämneskällorna, områdena för kapitalplacering.”¹

I sitt samtal med Roy Howard den 1 mars 1936 betonade kamrat Stalin att huvudorsaken till krigen ligger i kapitalismen, i de imperialistiska erövringslystna former, i vilka denna framträder.

Han yttrade vid detta tillfälle:

”Ni minns, hur det första världskriget uppstod. Det uppstod till följd av önskan att nyuppdelade världen. I dag föreligger samma bevekelsegrund. Det finns kapitalistiska stater, som anser att de blev förfördelade vid den föregående nyuppdelningen av inflytelsesfärer, territorier, råämneskällor, marknader o. s. v. och som nu skulle vilja företa en nyuppdelning till sin förmån. I sitt imperialistiska skede är kapitalismen ett system, som betraktar kriget såsom en 'berättigad metod att lösa de internationella motsättningarna, såsom en om inte juridiskt så dock sakligt berättigad metod.’”

Det som inträffat under senaste tid bekräftar fullständigt riktigheten av dessa kamrat Stalins vidsynta varningar. Det vittnar dessutom om, hur rätt kommunisterna hade, då de påvisade att folken under allra närmaste tid kommer att ryckas in i en krigsbrand, därest inte den internationella arbetarklassen i rätt tid förmår att genom sina enhetliga och beslutsamma kampaktioner tygla krigsanstiftarna och krigsprovokatörerna. Det visar också, hur tidsenliga Kommunistiska Internationalens ihärdiga bemödanden var att skapa en mäktig kampfront mot kriget.

Det andra imperialistiska kriget, som inleddes med överfallet på Abessinien, Spaniens och Kinas folk, har nu utvecklats till ett krig mellan mäktiga kapitalistiska stater. Kriget förflyttades till hjärtat av Europa, det hotar att bli till en världsslakt.

Det nuvarande kriget är till sin karaktär och sitt väsen på båda de krigförande sidorna *ett imperialistiskt, orättfärdigt* krig, trots de bedrägliga paroller, med vilka de härskande klasserna i de krigförande kapitalistiska staterna försöker dölja sina verkliga syften för folkmassorna. Ett krigs karaktär är — som Lenin lärde — ”inte beroende av, vem som är den angripande och i vems land 'fienden' står, utan av vilken klass som för kriget, vilken politik som fullföljes genom det ifrågavarande kriget”.

Kriget föres i dag liksom år 1914 av den imperialistiska bourgeoisin. Detta krig är en direkt fortsättning av kampen mellan de kapitalistiska makterna om en nyuppdelning av världen, om *herraväldet över världen*.

Man måste vara blind för att inte se och en durkdriven skojare och bedragare för att kunna bestrida att det nuvarande kriget mellan England och Frankrike å ena sidan och Tyskland å den andra föres om kolonier och råämneskällor, om herraväldet över sjövägarna, om underkuvande och utsugande av främmande folk. Som bekant är England ett gigantiskt

¹ J. Stalin, ”Leninismens grundfrågor”, bd II, Sthlm, Arbetarkultur 1938, s. 102.

imperium med en kolonialbefolkning på 480 miljoner, medan Frankrike förfogar över kolonier, där 70 miljoner människor lever. Tyskland, som till följd av det första imperialistiska kriget berövades alla sina kolonier, reser nu anspråk på en delning av det koloniala bytet, som de engelska och franska imperialisterna håller i sina händer. Englands och Frankrikes bourgeoisie är emellertid inte benägen att släppa sina väldiga besittningar ur händerna. Den vill oinskränkt härska över de hundratals miljoner kolonialslavarna, vill hävda sina imperialistiska positioner, säkra sig möjlighet till nya erövringar, vill försvaga sin konkurrent och göra honom beroende av sig. Häri består det nuvarande krigets väsen. Det militära slagmålet mellan de krigförande staterna gäller hegemonin i Europa, det gäller kolonialbesittningar i Afrika och andra världsdelar, det gäller olja, kol, järn och gummi men ingalunda försvaret av "demokratien", "friheten", "folkrätten" eller tryggheten av de små ländernas och folkens oavhängighet, som den borgerliga pressen och de socialdemokratiska bedragarna mot arbetarklassen högljutt förkunnar.

Den imperialistiska bourgeoisins intressen bestämmer också ställningstagandet för de flesta kapitalistiska stater, som inte direkt deltar i kriget. Deras neutralitetspolitik, och framför allt den största kapitalistiska maktens, Amerikas Förenta Staters neutralitet är alltigenom hycklande. Den amerikanska bourgeoisin rörde inte ett finger, när Japan överföll Kina. Ja, än mer, den är faktiskt den japanska imperialismens huvudleverantör av krigsmaterial. Under neutralitetens flagg underblåser de amerikanska imperialisterna kriget i Fjärran Östern för att försvaga Japan och Kina och sedan, stödda på sin makt, diktera de krigförande länderna sina villkor och vinna fast fot i Kina.

Under neutralitetens flagg främjar den amerikanska bourgeoisin det fortsatta underblåsandet av det europeiska kriget, har den faktiskt blivit till vapenfabrikant för England och Frankrike och inhöstar vanvettiga krigsprofiter på bekostnad av det blod, som de krigförande ländernas folk utgjuter. Den strävar att tränga bort konkurrenterna från världsmarknaderna, att stärka sina imperialistiska positioner och hävda herraväldet över världshaven.

Samma hycklande karaktär har också neutraliteten hos andra kapitalistiska länder, som inte deltar i kriget. Deras bourgeoisie gör allt för att så mycket som möjligt berika sig på kriget. Därför främjar den kriget mellan andra stater, även om den vill bevara freden för sitt eget land. Den schackrar med sin neutralitet som med en vara, vilken den försöker att sälja så dyrt som möjligt. Många av dessa neutrala stater, och framför allt Italien, väntar till dess segerchanserna för den ena eller andra sidan under krigets gång kan urskiljas, för att ställa sig på den starkes sida, slå sina klor i den besegrade och roffa åt sig en del av bytet.

Såväl de krigförande som också de "neutrala" ländernas hållning visar sålunda fullständigt klart att det är de kapitalistiska ländernas bourgeoisie och i främsta rummet de härskande klasserna i de krigförande länderna, som bär ansvaret för kriget.

II.

I det andra imperialistiska kriget kan man klart urskilja två etapper. Under den första etappen uppträdde i Italien, Tyskland och Japan direkt som aggressiva stater. De gick till angrepp, medan andra kapitalistiska stater — England, Frankrike och Amerikas Förenta Stater — vek undan och bemödade sig att undvika en avgörande sammandrabbning med sina konkurrenter och att leda in deras expansion i en annan riktning, mot socialismens land. Nu däremot har Englands och Frankrikes imperialister gått över till angrepp, de har störtat sina folk i krig mot Tyskland och försöker på allt sätt att dra en rad andra stater över på sin sida. Om de nämnda europeiska i staterna tidigare delades upp i aggressiva och icke-aggressiva, dvs. i

sådana som direkt var krigsanstiftare och sådana, som vid den tiden ännu inte öppet uppträdde som aggressorer, ehuru de bakom kulisserna främjade aggressionen mot andra länder, så motsvarar denna uppdelning nu inte längre verkligheten. Denna skillnad har försvunnit. Ja, än mer: *det är just de engelska och franska imperialisterna, som nu uppträder såsom de ivrigaste anhängarna av krigets fortsatta förande och fortsatta underblåsande.*

Vad är det som framkallat denna ändring i de viktigaste imperialistiska konkurrenternas ställning, en ändring som har en synnerligen väsentlig betydelse för förståelsen av de händelser, som nu utspelar sig?

Som bekant har det nuvarande Tyskland vuxit upp under parollerna om revansch för Versailles och som stormtrupp för den internationella reaktionen mot "världs-bolsjevismen", mot Sovjetunionen. Den nationalsocialistiska regimen erhöll just i detta syfte allt möjligt understöd av den engelska och franska imperialismen, för att den skulle kunna fylla sin "historiska" antibolsjevistiska mission. Den utnyttjade i stor omfattning de ständiga eftergifterna från Englands och Frankrikes sida och likviderade egenmäktigt Versaillesfördraget, skapade en krigsmakt, fick Österrike, Tjeckoslovakien och Memelområdet i sina händer och erövrade bestämda positioner i Spanien.

Så länge de engelska och franska imperialisterna hoppades att kunna leda Tysklands expansion mot öster, uppmuntrade de på varje sätt dess aggressiva strävanden, vilket de gjorde på andra folks bekostnad under "icke-inblandnings"-politikens flagg. De avstod från den kollektiva säkerheten och gjorde det av dem själva skapade Folkförbundet till ett åtlöje. Med stor tillfredsställelse hälsade de också den med så mycket buller ingångna "antikomintern"-pakten mellan Tyskland, Italien och Japan och likaså den så kallade "triangeln" Berlin-Rom-Tokio. Kulminationspunkten av denna politik utgjorde det bekanta schackrandet i München. Från München vände de engelska och franska regeringarnas ledare hem som "fredens räddare" och triumferade över att det äntligen lyckats dem att rikta Tysklands aggression mot Sovjetunionen.

Men vid denna tid utgjorde Sovjetunionen redan en gigantisk makt. Fast fylkat omkring Lenins och Stalins beprövade, segerrika parti hade sovjetfolket genom det framgångsrika förverkligandet av de båda första grandiosa femårsplanerna skapat en mäktig socialistisk industri, lett småbondebruket över på socialismens spår och uppnått ett befästade av kollektivbruksordningen. På denna grundval hade en oövervinnelig försvarskraft tryggats för socialismens land, som stöder sig på sitt folks moraliska och politiska enhet, på den förträffligt beväpnade Röda armen, och den utomordentligt djupt rotade sovjetpatriotismen. Genom det socialistiska samhällets uppbyggande och genom sin kloka stalinska fredspolitik har Sovjetunionen i omätlig grad ökat sin betydelse på den internationella arenan och erövrat folkmassornas fullständiga förtroende och varma kärlek i alla länder, också i själva Tyskland.

Då därför det enligt imperialisternas mening lämpliga ögonblick för Tyskland kommit att utföra sin roll som stormtrupp mot Sovjetunionen, kunde det inte besluta sig för att göra det. Tyskland måste för det första räkna med Sovjetunionens ekonomiska och militära makt och med den moraliska enheten och sammanhållningen hos Sovjetfolket, som är redo att till sista blodsdroppen försvara sitt socialistiska fosterland och i stånd att krossa vilken fiende som helst; för det andra måste Tysklands makthavande räkna med att det inte kommer att lyckas för dem att mobilisera det tyska folkets flertal till krig mot socialismens stora land.

Vid ett sådant sakläge såg sig Tyskland ställt inför dilemmat: antingen bli den engelska och franska imperialismens hantlangare, ta risken av ett krig mot Sovjetunionen och i detta krig

sätta sitt huvud på spel; eller företa en beslutsam vändning i sin utrikespolitik och slå in på en väg av fredliga förbindelser med Sovjetunionen.

Såsom fakta visar, har Tysklands makthavande valt den andra vägen.

De härskande kretsarna i England och Frankrike har å sin sida under denna tid, medan de under flera månader förhandlade med Sovjetunionen för att som det hette upprätta en gemensam front mot aggressionen, i själva verket med alla medel omintetgjort upprättandet av densamma. Ända till sista ögonblicket av förhandlingarna hade de inte det ringaste uppgett sin strävan att få till stånd en sammanstötning mellan Tyskland och Sovjetunionen. Detta bekräftas bl. a. också genom den av den engelska regeringen utgivna "Vita boken" över förhandlingarna mellan den engelska ambassadören Henderson och Hitler omedelbart före det tysk-polska kriget.

De engelska och franska imperialisterna har emellertid räknat fel. *De satsade på antisovjetkriget och förlorade.* Sovjetunionen, som förverkligar den socialistiska utrikespolitiken, korsade genom avslutande av ickeangreppspakten med Tyskland krigsprovokatörernas lömska planer, säkerställde freden mellan Europas två största stater, varigenom den socialistiska statens inflytande på den internationella utvecklingens hela förlopp stärktes.

Sedan det tysk-sovjetska fördraget ingåtts, slog Englands och Frankrikes bourgeoisi, som nu inte längre kunde räkna med ett krig från Tysklands sida mot Sovjetunionen, in på en väg av väpnad kamp mot sin farligaste imperialistiska konkurrent. Den gjorde det under förövändning att försvara sin vasall, godsägarnas och bourgeoisins reaktionära Polen. Det var detta samma Polen, som de engelska och franska imperialisterna skapat som förpost mot sovjeternas land och med vars händer de å 1920 ville strypa den unga Sovjetrepubliken. Det var detta samma Polen, vars makthavande lösslitit Vilna från den litauiska staten och kort förut ryckt till sig ett stycke av Tjeckoslovakiens territorium. *Men också insatsen på Polen slog fel.* Den polska staten, som med sin reaktions- och terrorregim, sitt förtryck och sin utplundring av miljoner ukrainare, bjeloryssar och även polska arbetande var ett folkens fängelse, ådagalade redan vid den första militära stöten hela sin inre rutenhet och bröt samman under loppet av knappast två veckor.

Under dessa förhållanden träffade Sovjetunionen vid genomförandet av sin egen oavhängiga politik, som dikteras av socialismens intressen och står i överensstämmelse med de arbetandes intressen i alla länder, beslutsamma åtgärder för att trygga freden i hela Östeuropa. Genom Röda armens inmarsch i Väst-ukraina och Väst-bjeloryssland kom sovjetfolket sina under de polska panernas ok försmäktande bröder till hjälp, förde 13 miljoner ut ur det blodiga slaktandet, befriade dem från kapitalistiskt slaveri, öppnade vägen för dem till ett lyckligt liv och tryggade dem frihet till nationell och kulturell utveckling. Genom ingåendet av det tysk-sovjetska "Fördraget om vänskap och om gräns" har Sovjetunionen inte bara upphävt den omedelbara krigsfaran för sina folk utan också rest en barriär mot det imperialistiska krigets utbredning.

Genom att ingå fördrag om ömsesidig hjälp med de små baltiska länderna, som ständigt är utsatta för faran att falla offer för de stora imperialistiska staterna, skapade Sovjetunionen en borgen för deras nationella oavhängighet, garanterade dem skydd mot den imperialistiska aggressionen och stärkte sitt eget lands säkerhet. Vilnas och Vilnaområdets överlämnande till Litauen visar än en gång påtagligt, i vilken utomordentlig grad socialismens land tar hänsyn till de små folkens nationella intressen. Förutom Sovjetunionen finns det inte och har inte

funnits någon stat i världen, som av fri vilja skulle avstå ett helt område åt ett litet folk, med vilket den har gemensamma gränser, för att tillmötesgå dess, nationella intressen.

I det ögonblick, då ett imperialistiskt krig rasar i Europa, då bourgeoisin blåser upp Chauvinismen och hetsar det ena folket mot det andra, upprättar Sovjetunionen, ledd av den stalinska politiken av fred och vänskap mellan folken, vänskapliga förbindelser med de omgivande staterna. Genom hela sin politik gör Sovjetunionen den allmänna freden, av vilken folken i alla länder är intresserade, en oskattbar tjänst.

Men Englands och Frankrikes imperialister, som beträtt krigets väg, vill inte lämna denna. Tvärtom, de fortsätter att driva ut folken på slagfälten, varvid de på allt sätt maskerar krigets sanna karaktär. I detta syfte utnyttjar de alla medel för att ideologiskt bedra massorna. De äldre arbetargenerationerna, som varit med om det första imperialistiska världskriget, erinrar sig väl, hur Englands och Frankrikes press på den tiden dag för dag påvisade att regeringarna i dessa länder endast förde krig för "fosterlandets försvar" mot den "preussiska militarismen", medan den tyska pressen å sin sida försäkrade att kriget fördes mot den "ryska tsarismen". I verkligheten var det emellertid som bekant två grupper av imperialister, som kämpade för världens nyuppdelning.

I dag har de härskande klasserna i England och Frankrike, vilka precis på samma sätt som då fullföljer imperialistiska mål, förändrat medlen och parollerna för det ideologiska bedrägeriet i överensstämmelse med den nuvarande situationen! De spekulerar i massornas antifascistiska stämning och ger ut parollen om det "antifascistiska" kriget, varvid de högljutt förkunnar att deras krig mot Tyskland är ett "demokratins krig mot fascismen", att det är ett "krig mot Hitlerismen", ett "krig för folkens frihet". Snygga apostlar för det "antifascistiska" kriget, som under många år på allt sätt gynnat dem, mot vilka de i dag för krig, och som omintetgjorde enhetsfronten i folkens kamp mot fascismen och kriget, då hela den internationella situationen gjorde denna kamp till den viktigaste aktuella uppgiften! Snygga "kämpar i för folkens frihet", som sedan århundraden tillbaka håller miljoner kolonialslavar i trældom och vid sitt imperialistiska schackrande använder de små folkens öde som skiljemynt! Snygga "försvarare av demokratin", som i sina länder förintar de sista resterna av folkmassornas demokratiska rättigheter, förbjuder tidningar, avsätter folkets representanter och förföljer alla, som höjer sin röst mot det nuvarande folkfientliga kriget!

Den franska bourgeoisin återuppväcker nu de allra mörkaste tider av kontrarevolutionär terror. Sedan den tid Pariskommunen slogs ned i blod har Frankrike inte sett ett dylikt fälttåg av reaktionen mot arbetarklassen. Förbudet mot Frankrikes Kommunistiska Parti, häktandet av det franska proletariats revolutionära representanter i parlamentet, de konsekventaste kämparna mot varje reaktion, är det klaraste beviset för hur förljugna och hycklande förklaringarna om krigets demokratiska och antifascistiska karaktär är.

Den reaktionära bourgeoisin kastar sig över kommunisterna, emedan *den fruktar sanningen om kriget värre än elden*, emedan Kommunistiska Partiet är det enda parti, som förmår organisera arbetarklassens och de arbetande massornas kamp mot det imperialistiska kriget.

Bourgeoisin gör allt för att tvinga miljoner människor att gå ut i kriget och dö för en sak, som är dem främmande. Men arbetarklassen, de arbetande massorna har i detta krig ingenting att försvara. Det är inte deras krig, utan deras utsugares. Det bringar dem lidanden, umbäranden, ruin och död. Genom att understödja detta krig skulle de endast försvara sina slavdrivares och förtryckares intressen, stödja det kapitalistiska slaveriet.

För arbetarklassen finns det bara ett enda riktigt ställningstagande — det är den oförsonliga,

modiga kampen mot det imperialistiska kriget, kampen mot dem som bär skulden till och som förfäktar detta krig, framför allt i det egna landet, kampen för att göra slut på detta rovkrig. Det är den rättvisaste sak, som dikteras av proletariats och alla arbetandes livsintressen.

Det krig, som de imperialistiska länderna släppt lös, har radikalt förändrat det internationella läget.

Kriget leder till en häftig skärpning av den kapitalistiska världens alla grundläggande motsättningar. Ju längre det varar, desto mera kommer det att skärpa motsättningarna mellan de imperialistiska staterna. Det skärper motsättningarna mellan moderländerna och kolonierna, mellan de härskande och de förtryckta nationerna. Det viktigaste är emellertid att det blottar klassförhållandena inom det borgerliga samhället och till det yttersta skärper motsättningarna mellan proletariat och bourgeoisie, mellan en hel värld av utsugna och en handfull utsugare. Kriget avslöjar det kapitalistiska systemets hela ohållbarhet och framkallar den skarpaste och mest djupgående kris för kapitalismen.

Det imperialistiska kriget leder vidare till en omgruppering av klasskrafterna i de kapitalistiska länderna. Inom bourgeoisins läger träder gruppintressena hos dess enskilda skikt tillbaka för den samlade bourgeoisins klassintressen. Den uppdelning i olika, mot varandra stående grupper, i reaktionära och mindre reaktionära element bland bourgeoisin, som tidigare förefunnits, viker för deras gemensamma intresse av krigets fortsatta förande och kapitalismens upprätthållande. Den "nationella enheten" från bourgeoisins ärkereaktionära till dess yttersta "vänster"-flygel, inberäknat topparna av de småborgerliga partierna, upprättas. Men vid den andra polen börjar samtidigt de genom kriget utarmade massorna i påskyndat tempo övergå från understödjande av de borgerliga och småborgerliga partierna till kamp mot det imperialistiska kriget och mot bourgeoisin, som för detsamma.

I staternas ledning, såväl de krigförande som också majoriteten av de andra kapitalistiska länderna, vinner de mest krigslystna och chauvinistiska, de reaktionäraste elementen av storbourgeoisin den avgörande betydelsen. Det upprättas faktiskt en militärdiktatur, även om den ofta till det yttre är maskerad på olika sätt, för att undertrycka massornas harm mot kriget och skydda den borgerliga samhällsordningen, mot möjliga skakningar. Överallt i den kapitalistiska världen, inte bara i de krigförande länderna, sätter reaktionen i gång ett fälttåg mot arbetarklassen och de arbetande massorna.

Sålunda erhåller det, som under den period som föregick det nu varande kriget var karakteristiskt för regimen i de fascistiska länderna, under de förhållanden som det lössläppta kriget skapar en allt större spridning i den så kallade borgerliga demokratins länder.

Under dessa ändrade förhållanden *reser sig också för arbetarklassen uppgifter av ett nytt slag.* Om uppgiften tidigare bestod i att koncentrera alla krafter på kampen för att förhindra det imperialistiska kriget, att tygla krigsanstiftarna, så är nu den viktigaste aktuella uppgiften att mobilisera de bredaste massor till kamp mot det krig som redan föres, för att göra slut på det. Om det tidigare gällde att spärra vägen för kapitalets och den fascistiska reaktionens offensiv, så står arbetarklassen nu inför uppgiften att föra den beslutsammaste kamp mot den tygellösa reaktionsregim, som håller på att utforma sig, mot folkmassornas undertryckande och utplundring, uppgiften att nå därhän att inte de härskande klasserna får möjlighet att vältra krigets bördor över på de arbetandes skuldror. Om arbetarklassens ansträngningar tidigare i främsta rummet var inriktade på att försvara de arbetandes dagsintressen och att skydda dem mot de kapitalistiska utsugarnas utplundring och godtycke och om frågan om det kapitalistiska slaveriets avskaffande inte kunde sättas på dagordningen, emedan de nödvän-

diga förutsättningarna saknades, så, kommer denna uppgift att allt eftertryckligare resa sig för arbetarklassen i den mån, som den genom kriget framkallade krisen fördjupas.

Den ändrade situationen och arbetarklassens nya uppgifter kräver också en *motsvarande ändring av de kommunistiska partiernas taktik*. Den proletära enhetsfrontens taktik, som genomförts under de senaste åren, gav proletariatet och de arbetande massorna möjlighet att för en tid hejda kapitalets och den imperialistiska reaktionens offensiv i en rad länder. Den hjälpte det spanska folket att under två och ett halvt år hålla ut i väpnad kamp mot den inre reaktionen och den utländska interventionen. Den gav Frankrikes proletariat möjlighet att tillkämpa sig allvarliga sociala vinningar. Folkfrontsrörelsen väckte breda massor i stad och på land till aktivitet och mobiliserade dem till kamp för att försvara sina egna intressen mot de reaktionära klickarna. Denna rörelse gjorde det möjligt att för en tid uppskjuta det europeiska krigets utbrott.

Den enhetliga folkfrontens taktik är också i dag fullständigt genomförbar i Kina och likaså i koloniala och avhängiga länder, vars folk kämpar för sin nationella befrielse.

För andra länder däremot är denna taktik i en sådan form, i vilken den intill det nuvarande kriget genomfördes, inte längre lämplig. Nödvändigheten att ändra taktiken betingas av att situationen och arbetarklassens uppgifter ändrats, men också genom den position, som de ledande kretsarna i de partier, vilka tidigare deltog i folkfronten, intagit i samband med det imperialistiska kriget.

Den enhetliga folkfrontens taktik förutsatte gemensamma aktioner av de kommunistiska partierna med socialdemokratiska, småborgerliga ”demokratiska” och ”radikala” partier mot reaktionen och kriget. Nu har emellertid spetsarna inom dessa partier öppet gått över till aktivt understödjande av det imperialistiska kriget. Bourgeoisins socialdemokratiska, ”demokratiska” och ”radikala” lakejer använder sig av folkfrontens antifascistiska paroller, som de fräckt vanställer, till att bedra folkmassorna och maskera krigets imperialistiska karaktär. Under den ”nationella enhets” flagg bildade de faktiskt en gemensam front med kapitalisterna, en front, som i England sträcker sig från de konservativa till Labour Party, i Frankrike från cagoularderna till socialisterna.

De socialdemokratiska partiernas och de reformistiska fackföreningarnas ledarklickar intog från krigets första dagar utan att blygas de främsta platserna i sina imperialisters läger. Så länge de härskande klasserna i England och Frankrike hoppades att kunna leda Tysklands expansion mot Sovjetunionen och att kunna utnyttja den tyska bourgeoisins reaktionära regim mot den revolutionära arbetarrörelsen, så länge var också de socialdemokratiska ledarna för eftergivenhetspolitiken gentemot de tyska anspråken. De predikade den ”integrala pacifismen”, slungade sitt anatema mot dem, som avslöjade Münchenmännen, predikade ”fred till varje pris” och föreslog att på fredlig väg reglera frågorna om fördelningen av råämnesresurser, inflytelsesfärer och kolonier. Men då det blev klart att den tyska expansionen inte går i riktning mot Sovjetunionen utan mot Englands och Frankrikes maktsfärer och kolonier och att å andra sidan Sovjetunionen inte alls är benägen att krasa kastanjerna ur elden åt dem, blev de ”socialistiska” pacifisterna de mest rasande krigshetsare. De riktade den giftiga gadden av sitt förtal mot socialismens land, mot de revolutionära arbetarna och deras kommunistiska partier.

De ledande kretsarna inom Andra Internationalen utför i krigets blodiga slakthus den smutsigaste och brottsligaste roll. De bedrar massorna med sitt skriande om krigets antifascistiska karaktär och hjälper bourgeoisin att driva folken till slaktbänken. De härskande

klasserna vet mycket väl, att folkmassorna varken tror på de engelska lorderna och de franska bankirerna eller på deras press, ifall de börjar intala dem att kriget har en antifascistisk karaktär och att det föres till Polens försvar och i deras egna folks intresse. Redan under kriget 1914-1918 visste bourgeoisin att det inte lyckas den att utan socialdemokratins medverkan blåsa upp chauvinismen, att bedra massorna med parollen om "fosterlandsförsvar" och att för sina imperialistiska intressens skull driva massorna till slagfälten. I dag fäster de ånyo stora förhoppningar vid socialdemokratien.

Den hållning, som de ledande kretsarna inom Andra Internationalen intar, och deras socialchauvinistiska ställningstagande till kriget kastar också ett grällt ljus över hela deras tidigare politik, den hårdnackade sabotagepolitiken mot enheten inom arbetarklassens led och mot dennas kamp för att förhindra det imperialistiska kriget. Kommunistiska Internationalen har gjort allt för att ena och sammansvetsa arbetarklassens krafter för detta syfte. Den har vänt sig till Andra Internationalen och till Fackförenings-Internationalen och föreslagit enhetlig aktion av det internationella proletariatet mot det italienska överfallet på Abessinien. Den har föreslagit gemensamma aktioner av alla arbetarklassens organisationer för att slå tillbaka den japanska imperialismen, som överföll det kinesiska folket. Den har, som alla vet, flera gånger ställt samma förslag om gemensam aktion till försvar för det spanska folket. Kommunisterna påvisade vid denna tid ihärdigt att "ickeinblandnings"-politiken leder till en ny imperialistisk krigsbrand. Vid tiden för Münchenöverenskommelsen förfäktade kommunisterna bildandet av en verklig front av folken med deltagande av Sovjetunionen, mot krigsprovokatörerna. Men de socialdemokratiska ledarna har systematiskt korsat alla dessa kommunisternas ansträngningar.

Nu blir det fullständigt klart för envar, som inte vill blunda för obestridliga fakta, att det är just de socialdemokratiska ledarna, alla dessa Blum och Paul Faure, Citrine, Attlee och Greenwood, de Brouckère, som bär *det direkta ansvaret* för att de genom att omintetgöra enhetliga aktioner från det internationella proletariatets sida, som hade kunnat förhindra kriget, *gav bourgeoisin möjlighet att för sina egoistiska intressens skull döma miljoner människor till förintelse.*

Det var Blum och hans stallbröder, som tillsammans med den engelska och franska bourgeoisin strypte det republikanska Spanien genom "ickeinblandnings"-politiken och med kriget mot Sovjetunionen i sikte understödde "fredsstiftarna" i München. I dag kräver de däremot att de arbetande skall gå i döden för att återupprätta de polska godsägarnas och kapitalisternas bankrutta, reaktionära stat. Det var Blum och hans stallbröder, som sprängde enhets- och folkfronten i Frankrike och öppnade dammarna för den mest rasande borgerliga reaktion mot arbetarklassen. Det är de, som tillsammans med Jouhaux gav det franska proletariatet en dolkstöt i ryggen, då de sprängde dess enhetliga fackföreningar och ställde dem i krigets tjänst. Blum och hans stallbröder är det, som nu driver arbetarna och bönderna ut i blodbadet och döden, för att upprätthålla de engelska och franska imperialisternas kolonialvälde över Indiens, Marockos och Indokinas folk. Det är Blum, de Brouckère och det engelska Labours Party ledare, som tillsammans med Frankrikes och Englands bourgeoisier lyfter "antikominterns" bankrutta baner, som de tyska nationalsocialisterna till följd av tingens läge måste prisge. Det är de socialdemokratiska ministrarna i en rad länder, som vägrat att sälja vapen åt det spanska folket för dess hjältemodiga kamp, vilka i dag under neutralitetens mask på allt sätt understödjer krigsleverantörerna i deras handel med dödsverktyg och underblåser den antikommunistiska och sovjetfientliga kampanjen.

Av det sagda framgår klart att *kommunisterna inte kan ha någon som helst enhetsfront med*

dem, som står på en gemensam front med imperialisterna och stöder det brottsliga, folkfientliga kriget. Arbetarklassen och de arbetande har ingenting att skaffa med de socialdemokratiska, ”demokratiska” och ”radikala” politikerna, som förräder folkmassornas livsintressen. Mellan folkmassorna och dessa imperialismens lakejer ligger det blodiga krigets avgrund.

Arbetarklassens enhet och den fasta sammanslutningen av de breda arbetande massorna omkring arbetarklassen är likväl under krigets förhållanden och under den kris, som framkallas av detta, en ännu mera trängande nödvändighet än tidigare. Förverkligandet av arbetarklassens kampenhet och skapandet av en verklig folkfront mot det krig kapitalisterna släppt lös, mot den rasande reaktionen och den ohämmade utplundringen av massorna är ett livsintresse för miljoner arbetande människor i den kapitalistiska världen och framför allt i de krigförande länderna. Och kommunisterna inställer inte kampen för enhet i de proletära leden och för de arbetande massornas sammanslutning, de mångdubblar tvärtom sina ansträngningar för att förverkliga detta.

Frågan om förverkligandet av arbetarklassens enhet och skapandet av den enhetliga folkfronten reser sig likväl nu *på ett nytt sätt*. Under en period som föregick kriget strävade kommunisterna att upprätta arbetarklassens aktionsenhet genom överenskommelser mellan de kommunistiska och de socialdemokratiska partierna. I dag är sådana överenskommelser otänkbara. I den situation, som råder i dag, kan och måste upprättandet av arbetarklassens enhet uppnås *nedifrån*, på en sådan grundval att arbetarmassornas egen rörelse utvecklas och att en beslutsam kamp föres mot de förrädiska männen i spetsen för de socialdemokratiska partierna. Och denna process kommer i hög grad att underlättas genom det kamratliga förhållande, som under de senaste åren upprättats mellan de kommunistiska arbetarna och en betydande del av de socialdemokratiska arbetarna i deras gemensamma kamp mot reaktionen och krigsanstiftarna. Den kommer också att underlättas därigenom att de socialdemokratiska partierna under början av sina ledningars brottsliga politik alltmera kommer att falla sönder, och den sunda proletära delen av dessa partier kommer att gemensamt med kommunisterna gå till kamp mot det imperialistiska kriget och kapitalismen.

Under den föregående perioden strävade kommunisterna att skapa den enhetliga folkfronten genom överenskommelser med socialdemokratiska och andra småborgerliga ”demokratiska” och ”radikala” partier, resp. med deras ledningar, på en gemensam plattform av kamp mot fascismen och kriget. Men sedan spetsarna inom dessa partier helt och hållet gått över i imperialisternas läger, och några av dem, exempelvis de franska radikalerna, direkt står i spetsen för ledningen av kriget, kan det inte ens bli tal om dylika överenskommelser. Nu kan och måste sammanslutandet av arbetarklassen, av böndernas stora massa, av de arbetande i städerna och de progressiva intellektuella till en enhetlig folkfront förverkligas *nedifrån*, utan och emot ledningarna i dessa partier, på grundval av kampen mot det imperialistiska kriget och reaktionen. *Denna enhetsfront i massornas kamp kan inte upprättas utan den beslutsammaste kamp mot imperialismens socialdemokratiska, ”demokratiska” och ”radikala” lakejer, för att omintetgöra dessa bourgeoisins agents inflytande på arbetarrörelsen och för att isolera dem från de arbetande massorna.*

IV.

Historien ställer nu arbetarklassen i de kapitalistiska länderna uppgifter av den största betydelse. Det tillkommer den att föra ut miljoner människor ur krigets helvete, att rädda sina länder och sina folk från ruin, förödelse och undergång. Endast arbetarklassen i spetsen för de stora massorna av bönder och arbetande i städerna är i stånd att bjuda bourgeoisin och

imperialismen det beslutsammaste motstånd, förmår göra slut på dess blodiga, brottsliga verk och för alltid avskaffa de orsaker, som framkallar de imperialistiska krigen.

Dessa uppgifter, som förestår arbetarklassen, är fullkomligt möjliga att lösa. I jämförelse med det första imperialistiska kriget har det internationella proletariats krafter nu vuxit i omätlig grad. Dess förtrupp, arbetarklassen i Sovjetunionen, har byggt upp socialismens ointagliga fästning. Sovjetunionens existens tiodubblar krafterna för arbetarklassen i alla kapitalistiska länder och befäster dess tro på sin egen kraft.

Till skillnad från det första imperialistiska kriget är de arbetande massornas förtroende till bourgeoisin, till kapitalismen redan i början av det nuvarande kriget betydligt rubbat och kommer att rubbas alltmera. Det skall inte länge lyckas de socialdemokratiska ledarna att bedra massorna, såsom de kunde göra under det första imperialistiska kriget. Deras förräddarpolitik, deras antikommunistiska, sovjetfientliga fälttåg framkallar nu ett starkt missnöje i de socialdemokratiska partiernas egna led. Under krigets gång kommer massornas harm och förbittring att växa och den breda antikrigsrörelsen att svälla ut. Inte ens med hjälp av de mest rasande förföljelser är bourgeoisin i stånd att hämma och kväva de arbetandes kamp mot det imperialistiska kriget.

Den historiska roll, som arbetarklassens kommunistiska förtrupp har sig ålagd, består i nuvarande ögonblick i att organisera denna kamp och att gå i spetsen för den. För att kommunisterna framgångsrikt skall kunna utföra denna roll, måste de ge en förebild ifråga om en riktig förståelse, av detta krigs väsen och i grund krossa den legend om dess förment antifascistiska, rättvisa karaktär, som de socialdemokratiska ledarna så ivrigt sprider. *Att upplysa massorna om sakens verkliga förhållande, upplysa och än en gång upplysa* — det är i dag framför allt den viktigaste förutsättningen för massornas mobilisering till kamp mot det imperialistiska kriget och den kapitalistiska reaktionen.

Utvecklandet av en verkligt bred rörelse mot det imperialistiska kriget och reaktionen kan ha framgång endast i det fall att kommunisterna verkar och kämpar mitt ibland massorna själva, lyhört följer deras stämningar, uppmärksamt lyssnar till deras röst, behjärtar deras nöd och lidanden. Kommunisterna får inte ila i förväg. De måste uppställa paroller, som motsvarar den givna konkreta situationen och som är förståeliga och vinner gehör bland arbetarklassens massor, bland de arbetande i stad och på land. Samtidigt måste de ständigt marschera i spetsen för massrörelsen och leda den fram till de mognande, nya uppgifternas lösning.

Det nuvarande, utomordentligt allvarliga läget kräver att kommunisterna utan att låta sig nedslås av de svåraste repressalier och förföljelser beslutsamt och modigt går emot kriget, mot det egna landets bourgeoisin, att de handlar så som Lenin lärt, som de arbetandes store, kloke ledare, kamrat Stalin lär. De kommunistiska partierna måste snabbt ställa om sig i överensstämmelse med krigets betingelser, måste rensa sina led från ruttna, på kapitulation inställda element och genomföra en bolsjevikisk, järnhård disciplin. Elden måste riktas mot opportunisten, som kommer till uttryck i ett nedsjunkande till "fosterlandsförsvarets" position, i understödandet av legenden om krigets antifascistiska karaktär, i reträtt inför bourgeoisins repressalier. Och ju förr de kommunistiska partierna uppnår allt detta, desto bättre kommer de att fylla sin självständiga, ledande roll inom arbetarrörelsen och desto framgångsrikare skall de kunna lösa den uppgift, inför vilken de i nuvarande ögonblick står.

Under krigets gång måste alla kommunistiska partier, alla arbetarklassens organisationer, alla arbetarfunktionärer bestå sitt största prov. Enskilda svaga element och klenrogna faller från vid tvära vändningar. Element, som är främmande för arbetarklassen, karriärister och

renegater, som trängt sig in i Kommunistiska Partiet, kastas överbord. I sin helhet kommer de kommunistiska partierna utan tvivel att bestå provet. I de förestående striderna kommer de att stålsättas ännu mer. Nya hundratusentals kämpar för arbetarklassens sak kommer att förstärka kommunisternas arme.

De kommunistiska partierna och arbetarklassen i alla kapitalistiska länder inspireras av de ryska bolsjevikernas heroiska förebild, förebilden av Lenins och Stalins ärorika parti, som åren 1914-1918 visat proletariatet den rätta utvägen ur kriget och sedan tryggt socialismens seger på en sjättedel av jorden. Kommunisterna kommer att hålla den proletära internationalismens baner högt, stärka den broderliga solidaritetens band mellan arbetarklassen i alla länder och därmed hjälpa alla arbetande att fylla sin historiska mission.

Imperialisterna i de krigförande länderna har börjat kriget för världens nyuppdelning, för herraväldet över världen, och dömt miljoner människor till förintelse. Arbetarklassen är kallad att på sitt sätt, i sitt eget och i hela den arbetande mänsklighetens intresse göra slut på detta krig och därmed skapa de nödvändiga förutsättningarna för tillintetgörandet av de grundläggande orsaker, som framkallar imperialistiska krig.

Oktober 1939.

Kommunistiska Internationalens upprop till första maj 1940.

Arbetare och arbetande i hela världen!

Mitt under det imperialistiska krigets fador firar de arbetande massorna första maj, den internationella proletära solidaritetens dag. Aldrig någonsin har den internationella proletära solidaritetens idé haft en så avgörande betydelse för arbetarna i alla länder som i dessa dagar, då krigsbranden bemäktigat sig Europa och Asien.

I Europa har kriget redan pågått i åtta månader, men ännu kan man långt ifrån se något slut på det. Skådeplatsen för krigsoperationerna utvidgas alltmera. De imperialistiska makthavarna drar med våld kolonialfolken, som de underkuvat, in i kriget. Ju längre kriget varar, desto klarare blir det att de små neutrala länderna är skiljemynt i imperialisternas händer. Som svar på Englands och Frankrikes grova kränkning av de skandinaviska ländernas neutralitet lät Tyskland sina trupper marschera in i Danmark och besatte strategiskt viktiga punkter i Norge. England och Frankrike landsatte i sin tur trupper. Norge blev krigsskådeplats. Belgien och Holland befinner sig i överhängande fara. I Främre Asien förberedes ännu ett uppmarschområde för kriget. De imperialistiska staternas kamp om Balkan, om herraväldet i Medelhavet hotar att dra in nya kapitalistiska stater i kriget. Italien, som stärkt sina positioner i Spanien och på Balkan, förbereder sig för att ingripa i kriget.

I Fjärran Östern har Japan nu i nära tre år fört ett rövarkrig mot Kina. Det vill förvandla det väldiga landet med dess fyrahundra miljoner invånare till sin koloni. Ruinerat och utmattat genom kriget vill Japan i största hast påtvinga Kina sin rövar-”fred” för att få fria händer till att delta i den fortsatta nyuppdelningen av världen. Imperialisternas stridigheter om sina härskarintressen i Stilla havet hotar att växa över i nya krig. Det har redan uppstått en tvist mellan Japan, England och Förenta Staterna om Holländska Indien. Förenta Staternas bourgeoisi sträcker till en början ut handen efter Island, Grönland och de engelska och franska besittningarna i Karibiska havet.

De kapitalistiska förbrytarna håller på att dra in folken i en ny imperialistisk världsslakt.

Som motsats till den av krigsfeber angripna kapitalistiska världen står socialismens mäktiga land. De engelska och franska krigsanstiftarna och deras socialdemokratiska lakejer rasar över att Sovjetunionen intar en neutral ställning till deras imperialistiska krig. De är förbittrade över att Sovjetunionen oupphörligt växer och blir allt starkare, samtidigt som de själva våndas i de imperialistiska motsättningarnas och krigets gastkramning. De rasar därför att Sovjetunionen garanterat sina folk fredens välsignelse, därför att Sovjetunionen lever i fred med Tyskland, såsom den önskar leva i fred också med andra stater, vilka inte förgriper sig på dess rättigheter. De är utom sig av raseri därför att Sovjetunionen med sin ärliga neutralitetspolitik motverkar krigsbrandens spridande till andra länder. De lever i fruktan därför att Sovjetunionens fredspolitik stärker längtan efter fred också hos deras egna folk.

Krigsanstiftarna rasar därför att deras provokation i Finland omintetgjorts, därför att den ärorika Röda armén oskadliggjort det uppmarschområde för kriget mot Sovjetunionen, som de redan för länge sedan iordningställt. De är förbittrade över att Sovjetunionens fredsslut med Finland avslöjat de engelsk-franska krigsprovokatörerna, tvingat dem att lägga korten på bordet och inför folkens ögon blottat deras verkliga planer.

Kapitalisterna skulle vilja att Sovjetunionen bedrev en politik, som föll dem i smaken. Men Sovjetunionen bedriver sin egen politik, som dikteras av socialismens intressen. Sovjetunionen hävdar sitt väldiga folks intressen och fullbordar uppbyggandet av det klasslösa socialistiska samhället. Den försvarar därmed de arbetande massornas intressen i hela världen, samtliga folks intressen. Kapitalisternas livsbetingelser är imperialistiska erövringar och plundringståg. Sovjetunionens livsbetingelser är skapande arbete, socialistisk blomstring, en lycklig och glättig tillvaro för de arbetande.

All världens proletärer är med rätta stolta över sitt avantgarde — socialismens mäktiga land.

Arbetande i kapitalismens länder!

Kriget har redan bringat er otroliga umbäranden och lidanden. Ännu har inga stora slag utkämpats, men ändå är jorden redan röd av stupades blod. På haven måste tusen och åter tusen sjömän sätta livet till. Enbart i Europa står tjugu miljoner man under vapen, vilka ryckts bort från det produktiva arbetet och från hemmets härd. Svälten och nöden knacker på hos de familjer, vilkas försörjare bourgeoisin drivit ut i kriget. De mobiliserades hustrur, mödrar och barn har lämnats vind för våg.

Bourgeoisin plundrar de svältande och fattiga genom att höja priserna på de nödvändigaste livsförnödenheterna. Folket sättes genom livsmedelskort på svältransoner, medan de rika lever i lyx och överflöd. Bourgeoisin fjättrar arbetarna likt galärslavar vid arbetsplatserna, förslavar dem i företagen. Genom en oerhörd förlängning av arbetsdagen, genom en våldsam sänkning av arbetslönen, genom en fruktansvärt stegrad utsugning pressar den den sista musten ur arbetarna. Den sänder ut bondsönerna i kriget och lägger därmed landsbygden öde. Genom att rekvirera hästar, nötboskap, livsmedel och foder ruinerar den miljoner bondehushåll. Den som i sitt anletes svett brukar jorden berövas av bourgeoisin frukterna av sitt arbete. Bourgeoisin dömer den unga generationen till död och undergång för penningpåsarnas intressen. I skyttegravarna pinas soldaterna av tunga tankar på vad morgondagen skall bära i sitt sköte, hur det i morgon skall gå för deras familjer.

Och i landet bakom fronten pågår en vidrig orgie, där krigsmarodörer och krigsspekulanter skor sig på folkets nöd. För dem betyder kriget ett veritabelt guldregn. Människors blod och tårar förvandlar de till aktier, dividender och sagolika profiter.

Men bourgeoisin, som utnyttjar Blums, Jouhaux', Attlees, Citrines etc. lakejtjänster, för en rasande offensiv inte bara mot de arbetande massornas levnadsstandard. I alla kapitalistiska länder upprättar den en regim av reaktionärt mörkmannaviilde, av godtycke, terror och rättslöshet för de arbetande. Bourgeoisin utnyttjar kriget till att beröva arbetarna och de arbetande i stad och på land de sista resterna av de rättigheter, som de ännu bevarat. Massornas fredsvilja besvarar den med krigsrätter, tukthusdomar och avrättningar. De främsta kämparna för folkets frihet och lycka, kommunisterna, ställer bourgeoisin utanför "lagen". Hundratusentals kommunister, spanska flyktingar och politiska emigranter kastar den i fängelse eller sänder dem till koncentrationsläger.

Så Lir det idag under kriget, så ser den borgerliga ordningen ut i dag.

Men vilket öde kommer bourgeoisin att förbereda åt er för i morgon, ni arbetande, om ni inte gör slut på kriget, om kapitalisterna också i fortsättningen kommer att härska över er?

Europa och Asien, ja, kanhända också andra kontinenter, kommer att förvandlas till skådeplatser för blodiga slaktningar, sådana mänsklighetens historia ännu aldrig skådat; miljoner stupade och lemlästade kommer kriget att bringa; miljoner änkor och faderlösa; outhärdliga bördor av nya annexioner och kontributioner. Det kommer att leda till ett sådant oerhört förintande av materiella nyttigheter, en sådan gränslös ruinerings av folken, att inte ens världskriget 1914-1918 kunde uppvisa något liknande — det är det öde, som bourgeoisin förbereder åt er i morgon.

Det är på era skuldror, ni arbetande, som bourgeoisin kommer att vältra alla de väldiga utgifterna för kriget. Skattetrycket, som redan nu dr outhärdligt, kommer den att göra ännu tyngre. Trustmagnaterna, bankirerna och börshajarna kommer att förslava er ännu värre, de kommer att med våld göra er, era hustrur och era barn till sina tributpliktiga. De kommer att över er upprätta en sådan bestialisk utsugningsregim, som de hittills endast tillämpat i kolonierna.

Under skylten av en "europeisk federation" och en "nyorganisering av världen" förbereder imperialisterna en sönderdelning av stora stater och annexion av små länder, ett ännu hårdare kolonialt förtryck och förslavande av de europeiska folken. De kommer att driva det nationella förtrycket så långt att inte ens gamla tidens väldiga riken, som närde sig av de underkuvade folkens blod och ben, kände till något liknande.

Proletärer och arbetande!

Vem är det som har hjälpt bourgeoisin och hjälper den att beröva er och era barn den sista brödbiten, att strypa er med den borgerliga diktaturens terror? Vem är det som tillsammans med bourgeoisin förberett den blodiga ogärning, som nu pågår?

Det är socialdemokratins och de reformistiska fackföreningarnas ledare.

Skulle männe världen se sådan ut idag, om de inte hjälpt bourgeoisin att undertrycka de arbetande massornas rörelse mot kapitalismen, den rörelse som var resultatet av världskriget 1914-1918? Som bandhundar försvarade de och försvarar alltjämt den kapitalistiska ordningen. Deras Noske & Co. sköt ner arbetarna. Deras Bauerfigurer sövde de arbetande med den "borgerliga demokratins" opium. Deras MacDonald med gelikar strypte generalstreckerna. Deras Blum med gelikar manade och manar tillsammans med världsreaktionen öppet till korståg mot socialismens land. Genom sin politik av klass-samverkan med bourgeoisin förberedde de kapitalisternas nuvarande godtycke. De kapitulerade för bourgeoisin och prissgav At den de positioner, som arbetarklassen tillkämpat sig; därigenom

främjade de reaktionens hejdlösa raseri i dag. Genom att understödja de imperialistiska annexionerna bidrog de till det nu pågående krigets utbrott. Genom "ickeinblandnings"-politiken öppnade de slussarna för krigets syndafloed över Europa. Genom förräderiet mot det republikanska Spanien förberedde de folkfrontens sprängning i Frankrike och banade väg för reaktionen i hela den kapitalistiska världen. Genom att skamlöst understödja det pågående imperialistiska kriget hjälper de bourgeoisin att lägga folken i ett ännu värre slaveris fjättrar.

Men aldrig kommer det, som bourgeoisin och dess socialdemokratiska lakejer önskar, att bli verklighet. Hur de härskande klasserna än må rasa, så kan de inför folken inte fritaga sig från ansvaret för det pågående kriget. De rasar därför att de arbetande vill frihet och inte slaveri, fred och inte krig, socialism och inte kapitalism. Allt klarare inser de arbetande att det inte finns någon annan utväg ur det elände, i vilket bourgeoisin dragit in dem, än en offervillig, beslutsam kamp mot de imperialistiska krigerna, mot reaktionen och kapitalismen. De vet att denna kamp är förbunden med offer. Men de offer, som bourgeoisin kräver att de skall bringa för att bevara dess herravälde, är hundra gånger tyngre.

Vid fronten och i landet bakom fronten talar miljoner människor — ännu så länge viskande — om det som kommunisterna högt och tydligt ropar ut. Och kommunisterna är inte enstaka hjältar, som uppträder mot det imperialistiska kriget — i alla hörn av världen höjer tiotusentals avancerade proletärer den proletära internationalismens heliga fana. Den fanan höjde de tappra, kommunistiska deputerade i Frankrike modigt inför krigsrätten. Under den fanan kämpar hundratusentals namnlösa franska arbetare. Den fanan håller de hjältemodiga kämparna i det republikanska Spanien fast i sina händer. Under den fanan kräver Englands avancerade arbetare fred. Mot det imperialistiska kriget och för freden uppträder en femmiljonhövdad armé av ungdomar i Förenta Staterna; fred vill de tyska arbetarna och bönderna; slut på kriget är de japanska soldaternas hetaste önskan.

I kolonierna och de avhängiga länderna växer rörelsen mot det imperialistiska förtrycket och vinner mark. Ståndaktigt kämpar Indiens avancerade arbetare och bönder för sitt lands oavhängighet. Tappert strider det stora kinesiska folket mot de japanska erövrarna, för sin nationella frihet.

I alla kapitalistiska länder vill de arbetande göra slut på det imperialistiska kriget, den borgerliga reaktionens godtycke och våldshandlingar. De kräver återuppsättande och utvidgande av sina politiska fri- och rättigheter, mänskliga existensbetingelser, kortare arbetsdag, högre löner, bättre betalning åt soldaterna och höjda understöd åt deras familjer. *Fred, bröd och frihet — det är kampropet från arbetets mångmiljonhövdade armé.*

Men massornas rörelse är ännu splittrad. Bourgeoisin försöker dämna upp den med militär- och polisterror. För att kunna bryta ned de hinder, som den borgerliga reaktionen reser, måste arbetarna och de arbetande uppnå aktionsenhet. De behöver denna aktionsenhet för att kunna förena den hittills splittrade och söndrade rörelsen i en enda mäktig ström. I varje enskilt land behöver de arbetarnas enhetsfront, de arbetandes folkfront, upprättad underifrån av massorna. För kampen mot det imperialistiska kriget behöver proletariatet aktionsenhet i internationell skala.

Proletärer, arbetande, koloniernas folk!

Underpanten på framgång i er kamp är sammanslutningen av era krafter. Smid arbetets enhetsfront mot kapitalets offensiv, smid frihetsfronten mot reaktionen, fredsfronten mot det imperialistiska kriget, de utsagnas och förtrycktas front mot utsugarna och förtryckarna. Endast i hänsynslös kamp mot socialdemokratins ledarklick, mot Andra Internationals

förrädiska spetsar kan de arbetande skapa en sådan kampfront.

Slut upp omkring socialismens mäktiga land. Försvara dess fredspolitik, som ger uttryck åt folkens innersta förhoppningar i alla länder.

Demonstrera den 1 maj för freden, mot krigsprovokatörerna och krigsanstiftarna.

Mödrar, hustrur och systrar! Kräv högt och tydligt, innan det blir försent, att era söner, män och bröder skall få återvända hem!

Arbetande massor, kämpa för att krigets finansiella bördor vältras över på de rika! Kräv konfiskering av krigsprofiterna!

Kräv frihet för er press, kräv organisations- och mötesfrihet!

Manifestera kravet på frihet åt de tappra kommunistiska deputeraderna i Frankrike och åt alla kämpar mot det imperialistiska kriget och reaktionen. I fängelse med krigsmarodörerna och krigsspekulanterna! Frihet åt kapitalets fångar!

Arbetare, Kommunistiska Internationales kallar er under den proletära internationalismens ärorika fana, under *Marx-Engels-Lenin-Stalins* stolta fana, ty endast under den fanan kan ni hemföra segern.

Ned med det imperialistiska kriget!

Ned med den kapitalistiska reaktionen! Fred åt folket!

Leve Sovjetunionen, fredens, frihetens och socialismens bålverk!

Leve brödräfbundet mellan proletärerna i alla länder!

KOMMUNISTISKA INTERNATIONALENS EXEKUTIVKOMMITTÉ.

G. Dimitrov: Kampen mot det imperialistiska kriget¹

I.

De arbetande massorna i de kapitalistiska länderna firar i år den 1 maj under det nya imperialistiska krigets och den rasande reaktionens betingelser. De formar denna den internationella proletära solidaritetens dag *till en kampdag mot kriget*. Trots bourgeoisins terror håller arbetarklassen den 1 maj mönstring av sina stridskrafter. Mot krigets tygellösa tyranni och bourgeoisins och dess socialdemokratiska lakejers chauvinistiska tjut reser miljoner proletärer bakom fronten och vid fronten högre än någonsin den proletära internationalismens heliga fana. Denna dag drar arbetarklassen de första slutsatserna av kriget sådant det hittills förts för att med desto större kraft utveckla kampen mot det brottsliga blodbad, som imperialisterna anstiftat.

Kriget har helt satt sin prägel på folkens liv såväl i de krigförande som i de icke krigförande kapitalistiska staterna. I åtta månader har folkmassorna i Europa och omkring tre år har Asiens folkmassor nu levat i krigets ohyggliga gastkramning. Kriget slungar dem ur deras invanda levnadssätt. Det rycker de arbetande från deras produktiva arbete, ödelägger familjen, skiljer barnen från deras fäder, mödrar från deras söner, hustrurna från deras män. Oerhörda massor av människor drives av kriget från sin hemort, kastas ut i obeskrivligt elände och förvandlas till människor, som irrar omkring utan rast och ro. Blomman av nationen, i främsta

¹ Artikeln publiceras i något förkortad form.

rummet ungdomen, drives av bourgeoisin ut att dö på slagfälten. Miljoner människor vid fronten och bakom fronten tänker med fasa på vad morgondagen skall föra med sig, vilka nya olyckor som då skall bryta in över dem.

Krigets olycksbådande flammor griper alltmera omkring sig. Nya fronter och krigsskådeplatser öppnar sig den ena efter den andra. Varje slag av den ena krigförande parten besvaras av den andra parten med ett kontraslag. I sin strävan att strypa sin motståndare genom ekonomisk blockad, beröva honom hans tillförsel och erövra gynnsamma strategiska positioner, utövar de engelska och franska krigsanstiftarna ett oerhört tryck på de små neutrala staterna och har öppet trampat de skandinaviska ländernas neutralitet under fötterna. Det var som ett svar på detta som Tyskland lät sina trupper besätta Danmark och en betydande del av Norge. England och Frankrike landsatte i sin tur trupper på Norges territorium. Norge förvandlas så till en skådeplats för det imperialistiska kriget. Från Europas centrum har krigsbranden redan spritt sig till norden, till de skandinaviska länderna. Den ena efter den andra av de små neutrala staterna drives av yttre krafter in i kriget. Dessa krafter utnyttjar de små länderna som skiljemynt i sina erövrings- syften. Därvid främjar bourgeoisin i de små länderna genom sin hycklande krämarneutralitet i själva verket ett fortsatt underblåsande av kriget. Efter skandinaviska halvön hotas nu omedelbart Balkan och Främre Asien. Hollands och Belgiens neutralitet hänger på ett hår, dessa länder vilkas kolonier imperialisterna länge betraktat med lystna blickar. De krigförande parterna vill göra också dessa länder till krigsskådeplats och utnyttja dem som uppmarschväg för sina arméer. Italien, som rycker framåt på Balkan och strävar att befästa sina positioner i Medelhavet, avvaktar endast det rätta ögonblicket att ge sig in i kriget.

I Fjärran östern har de japanska imperialistiska rövarna dragit in en halv miljard människor i kriget. Genom sina erövringar i Kina, genom sin strävan att slå klorna i Holländska Indien skärper de motsättningarna mellan imperialisterna och underblåser ytterligare krigsbranden.

Förenta Staterna förbereder sig febrilt till krig. Förenta Staternas bourgeoisin spekulerar i att de krigförande staterna skall matta ut sig, så att den sedan i sista minuten skall kunna diktera dem sin vilja och roffa åt sig lejonparten av rovet vid nyuppdelningen av världen. Och under tiden spinner den under krigets larm sitt nät över Mexiko och tränger allt djupare in i Latinamerika, där den tränger undan sina konkurrenter.

Man kan iakttaga en fullt tydlig tendens till fortsatt utbredning av kriget, dess förvandling till ett världsblodbad, som hotar folken med nya omätliga lidanden och förintelse av miljoner människor till imperialisternas fromma.

Kriget har redan bringat de arbetande i de kapitalistiska länderna oerhörda umbäranden, nöd och lidanden. De krigförande staternas militära utgifter har redan nått en otrolig omfattning. I rasande tempo växer också de neutrala kapitalistiska ländernas militära utgifter. Enligt de mest blygsamma beräkningar har kriget, inberäknat också dess förberedelse, redan kostat de kapitalistiska stormakterna 100 miljarder dollar, under det att de militära utgifterna under hela världskriget uppgick till 180 miljarder dollar. De borgerliga ekonomerna själva beräknar att kriget varje dag kostar Frankrike en miljard francs, England 7,5 miljoner pund sterling och Tyskland 100-130 miljoner mark. Kriget i Kina har redan kostat Japan 16 miljarder yen, under det att hela rysk-japanska kriget 1904-1905 kostade Japan 1,5 miljard yen.

De oerhörda utgifterna för kriget vältrar bourgeoisin över på de arbetandes skuldror. Den skruvar skatterna i höjden och inför nya indirekta skatter på massförbrukningsartiklar. I rasande tempo sänker den lönerna och förlänger arbetsdagen. åttatimmarsdagen, som proleta-

riatet erövrade under arbetarrörelsens stormande uppsving åren 1919-1920, har i alla kapitalistiska länder nu ersatts med 10- och 12-, ja, 14-timmars arbetsdag. I Japan tvingar de kapitalistiska rövarna proletariatet att arbeta ända till 16 timmar om dagen i fabriker och verkstäderna. 40-timmars arbetsveckan, som var en av folkfrontens viktigaste vinningar i Frankrike, har ersatts med 60- och 70 timmars arbetsvecka. Överallt likviderar bourgeoisin till och med det obetydliga understöd, som lämnats de arbetslösa. Den sociallagstiftning, som arbetarrörelsen under decennier tillkämpat sig, stuvas av bourgeoisin undan i arkivet. I företagen härskar en regim, som inte sätter några gränser för kapitalisternas, byråkraternas och militärmyndigheternas godtycke. Bourgeoisin driver arbetarna i arbetsläger, där de utsätts för en omänsklig utsugning utan att erhålla någon lön. Hundratusentals ynglingar och flickor sändes av bourgeoisin till slavarbete hos godsägare och storbönder och dömes därmed till en tillvaro i rättslöshet och elände.

Inte mindre svår är böndernas lott. Spekulanter, bankirer och godsägare utnyttjar kriget till att hjärtlöst suga ur bönderna den sista musten. I de krigförande länderna lägger bourgeoisin landsbygden öde genom att kalla hela den vuxna manliga befolkningen under fanorna och vältrar hela den tunga lantbruksarbetet över på gubbarnas, kvinnornas och barnens skuldror. Till följd härav minskas den besådda arealen, det uppstår brist på livsmedel och de arbetande massorna hotas av hungersnöd. Militärmyndigheterna rekvirerar böndernas dragdjur, redskap och livsmedel och dömer därmed böndernas jordbruk till fullständig ruin. Bourgeoisin utplundrar folkmassorna också med andra medel. För krigets behov gör bourgeoisin väldiga avdrag på de arbetandes lön och inskränker på allt sätt genom prisstegring, livsmedelsransonering o. s. v. de arbetandes redan förut blygsamma konsumtion.

Och medan allt detta pågår stiger de kapitalistiska hajarnas profiter till en skandalös höjd. Arbetets folk bryter samman under utsugningen bakom fronten eller går under vid fronten medan bourgeoisin myntar dess svett och blod till guld, som i form av krigsprofiter strömmar ner i dess fickor. På folkens lidanden berikar sig de Wendel, Schneider, Vickers, Krupp & Co.

År 1915, då det första imperialistiska världskriget rasade som värst, skrev Lenin: "Är kriget en 'förfärlig' sak? Ja. Men det är en förfärligt *profitabel* sak."

En våg av mörk reaktion rullar fram över hela den kapitalistiska världen. För att tvinga massorna att kämpa för en sak, som är dem främmande, utkolporterar bourgeoisin å ena sidan lögnen att dess krig är "rättfärdigt" och kväver å andra sidan med terroråtgärder varje aktion mot kriget. Överallt berövar bourgeoisin de arbetande massorna de elementäraste fri- och rättigheter, krossar arbetarorganisationerna, förbjuder arbetarpressen, släpper lös en veritabel storm av polisförföljelser mot arbetarklassens trogna och ståndaktiga representanter. Fängelser och koncentrationsläger är överfyllda av folkets bästa söner.

Ju längre kriget varar, desto mer avslöjas *detta krigs imperialistiska, folk fientliga, reaktionära väsen*. Massorna ser allt klarare att detta krig är ett imperialistiskt krig, ty bourgeoisin, som har makten i sina händer och bestämmer målen för detta krig, strävar att slå under sig, utplundra och underkuva främmande folk. Allt klarare ser massorna att det är ett folk fientligt krig, ty det är ett krig till förmån för de rika, i vilket de fattiga bär alla bördor, betalar alla utgifter för kriget, i vilket de måste lida och dö för att de rika skall bli ännu rikare. Massorna ser allt klarare att det är ett reaktionärt krig, ty för att kunna föra det imperialistiska kriget släpper bourgeoisin löst ett annat krig, kriget mot det egna folket, på vilket den lägger tumskruvar och vilket den dömer till politisk rättslöshet och trældom.

Det skulle vara naivt att tro att imperialisterna, sedan de dragit in mer än en miljard människor

i kriget, redan mobiliserat tjugu miljoner man och satsat allt på kriget i sin kamp om världsherraväldet, skulle stanna på halva vägen. Tvärtom, de kommer att med alla medel sträva att lösa sina imperialistiska tvistefrågor på slagfältet och brottsligt låta de egna folken och främmande, underkuvade folk gjuta sitt blod. Imperialisterna kommer inte att frivilligt göra slut på kriget, de kommer inte att uppge sina planer på att utvidga detsamma och förvandla det till ett världsblodbad, om inte den internationella arbetarklassen och folken i de kapitalistiska länderna gör slut på deras fruktansvärda brott.

Det är den första slutsats, som de arbetande i de kapitalistiska länderna måste draga denna 1 maj.

II.

Det internationella proletariatet har fått på sin lott en gigantisk uppgift, som medför ett oerhört ansvar: att förhindra att krigsbranden sprides till andra länder, *att förhindra att det pågående kriget förvandlas till ett världsblodbad, att tvärtemot bourgeoisins brottsliga planer föra folken ut ur det imperialistiska krigets inferno.*

Arbetarklassen är den enda internationella klass, som sammansvetsats genom intressegemenskapen hos alla dess nationella beståndsdelar, en klass som inte har något intresse vare sig av koloniala erövringar eller undertryckande av nationaliteter eller av den ena eller andra imperialistiska maktens världsherravälde. Arbetarklassen är den mest avancerade samhällsklassen, kallad att befria sig och alla arbetande från det ok, som kapitalismen — den djupaste orsaken till krigen — lagt på deras skuldror. Den är den enda klass, som är i stånd att såväl i de enskilda länderna som på den internationella arenan svetsa samman alla skikt av det arbetande folket i en gemensam front mot det imperialistiska kriget, att föra dem till kamp mot kriget samt organisera och leda denna kamp

Kan det internationella proletariatet gå i land med denna uppgift? Utan tvivel, ja. Det är sant att mycket, som kunde ooh borde ha gjorts tidigare, inte gjorts, och skulden för detta faller på sabotörerna, skadegörarna och förrädarna ur Andra Internationalen. Till följd härav har bourgeoisin lyckats driva ut folken i sitt rövarkrig. Men kriget inte bara försvårar arbetarklassens kamp, det skapar också väldiga svårigheter för bourgeoisin själv. Det skakar kapitalismen i dess grundvalar. Det framkallar ett djupt missnöje bland folkens bredaste massor och undergräver deras förtroende för bourgeoisin. Kriget väcker de skikt, som under "fredliga" förhållanden är "opolitiska" och vilkas passivitet bourgeoisin utnyttjar för att upprätthålla sitt herravälde. Arbetarklassens utsikter till framgång i dess kamp ökas tack vare den omständigheten, att den kan hämta friska krafter ur folkets uteslagna källor, under det att bourgeoisins reserver minskar och till sist kommer att sina ut.

Arbetarklassens potentiella krafter är ofantliga. Men bourgeoisin förlamar proletariatet med hjälp av sin apparat av våld och bedrägeri, med hjälp av den skändliga socialdemokratiska agenturen inom arbetarrörelsen. Bourgeoisin bedrar arbetarmassorna med myten om det "antifascistiska kriget", med den demagogiska propagandan att arbetarna är medintresserade i den koloniala expansionen, den utnyttjar de nationalistiska fördomarna hos de efterblivna skikten av de arbetande och strävar att inympa chauvinismens gift hos dem. Bourgeoisin sår split och tvedräkt bland arbetarna, försöker hos dem döda känslan för internationell proletär solidaritet genom sagor om intressegemenskap mellan utsugna och utsugare inom den enhetliga imperialistiska statens ram. Bourgeoisin skrämmer arbetarna inom varje enskilt land och drar nytta av deras berättigade ovilja mot att bli objekt för en främmande imperialistisk stats erövring. Genom ett helt system av bedrägeri, lögn och hyckleri strävar bourgeoisin att

undergräva arbetarklassens tilltro till sin egen kraft, att desorganisera dess led, att omintetgöra dess kamp mot det imperialistiska kriget, reaktionen och kapitalismen.

Därför är arbetarmassornas befriande från bourgeoisins inflytande en av de viktigaste betingelserna för att den väldiga styrka, som slumrar hos arbetarklassen, skall kunna sättas i aktion. Endast en arbetarklass, som blivit klart medveten om sina egna intressen i det pågående kriget — intressen som sammanfaller med folkets djupaste intressen — och som bedriver sin egen, av *bourgeoisin oavhängiga, aktiva politik*, är i stånd att hos de icke proletära arbetande massorna ingjuta tilltro till arbetarklassens krafter, dra dem med sig till beslutsam kamp mot dem som bär skulden till deras nöd och lidanden.

Ju beslutsammare proletariatet i ett land uppträder mot den egna bourgeoisin i det imperialistiska kriget, desto starkare sporrar det proletärerna i den andra krigförande staten till kamp mot kriget. Här har vi underpanten på att världsproletariatets eniga internationella kamp mot det imperialistiska kriget kommer att krönas av framgång.

Det övervägande flertalet av jordens befolkning är emot kriget. Arbetarna vill inte kriget, bönderna inte heller och lika litet städernas mellanskikt. ”Det finns inte ett folk i hela världen, som skulle vilja kriget” (Stalin).

Vad folken behöver är fred och inte krig. Överallt växer rörelsen för freden. På de håll, där det ännu finns legala möjligheter, om de också är små, tar kampen för freden sig uttryck i arbetarmöten, konferenser, demonstrationer och till och med strejker. I de länder, där inte sådana möjligheter finnes, tar sig rörelsen uttryck i andra former (spridandet av illegal litteratur, inskriptioner vid platser där arbetare samlas, ”passivt motstånd” o. s. v.)

Man kan utan överdrift säga att det inte finnes ett enda land, där inte folkmassornas längtan till freden på ett eller annat sätt kommit till uttryck. Ännu så länge befinner sig denna rörelse i sitt begynnelsestadium, men under krigets gång kommer den oundvikligen att växa och breda ut sig. Men för att rörelsen till förmån för freden skall kunna utöva ett avgörande inflytande på händelsernas gång, måste den samlas och ledas av arbetarklassen.

I sin kamp för freden kommer det internationella proletariatet att vinna understöd i de små länderna, vilkas folk inte vill vara en lekboll i imperialisternas händer, inte vill låta sig med våld dras in i kriget, inte vill förlora sin oavhängighet.

I sin kamp för freden har proletariatet också bundsförvanter i koloniernas och de avhängiga ländernas folk, vilka kämpar mot imperialismen. Det stora kinesiska folkets nationella frihetskrig möt- de japanska imperialisterna är inte bara ett försvar av Kinas integritet och oavhängighet utan också en väldig hjälp åt de europeiska folken i deras kamp mot det imperialistiska kriget. Ett mäktigt stöd har det internationella proletariatet också i den rörelse, som folkmassorna i Indien utvecklar mot den engelska imperialismens försök att dra dem in i kriget, deras rörelse för att avskudda sig det brittiska herraväldet, för sitt lands oavhängighet. I Indien svallar en våg av strejker upp, studentrörelsen breder ut sig, kampanjen för att befolkningen skall vägra fylla de medborgerliga skyldigheterna breder ut sig, den indiska frihetskampen antar en allt bestämdare karaktär.

Det mexikanska folkets rörelse mot den amerikanska imperialismens anspråk; massornas solidaritet med denna rörelse i Chile, Kuba och Argentina, folkmassornas alltjämt växande kamp mot det imperialistiska slaveriet i de latinamerikanska länderna — allt detta går hand i hand med fredsrorelsen i Förenta Staterna och hjälper i inte ringa grad det internationella proletariatet i dess kamp mot det imperialistiska kriget.

Men den största, den avgörande kraften, det Mäktigaste bålverket i det internationella proletariats kamp för freden är *socialismens stora land*. Mitt i krigets blodiga kaos, mitt i de lössläppta imperialistiska lustarnas häxdans, där bourgeoisin rasande hetsar det ena folket mot det andra, är det *endast socialismens land*, som bedriver en fast och konsekvent fredspolitik, vilken motsvarar de arbetandes intressen i alla länder. Sovjetunionen har gjort allt för att förhindra det pågående kriget. Genom sitt fördrag med Tyskland har den upprättat en barriär mot krigets framträngande i östra Europa. Den har räddat Västukrainas och Västbjelorysslands 13 miljoner invånare ur krigets flammor. Den har förhindrat att de baltiska länderna förvandlades till uppmarschområde i kriget. Genom den ärorika Röda Arméns seger över de finska vitgardisterna har Sovjetunionen i grund förstört krigshärden vid sina gränser och genom fredsslutet med Finland omintetgjort de engelska och franska krigsanstiftarnas planer samt stärkt och understött en rad små länders motstånd mot att bli indragna i kriget. Den socialistiska staten, som inte är intresserad vare sig av kolonier eller erövringar eller imperialistiska krig, har genom sin oavhängiga utrikespolitik stärkt sina gränsers trygghet och säkrat sina folk lyckan av ett fredligt liv.

För att det internationella proletariatet skall kunna fylla sin historiska mission i kampen mot det imperialistiska kriget är det bjudande kravet:

för det första att arbetarklassens kampstyrkor i varje enskilt land förenas,

för det andra att en de arbetandes verkliga folkfront under arbetarklassens ledning skapas,

för det tredje att en proletär aktionsenhet i internationell skala upprättas, att en självständig, enhetlig internationell politik för kampen mot det imperialistiska kriget genomföres,

för det fjärde att de arbetandes kamp i de kapitalistiska länderna förknippas med den anti-imperialistiska rörelsen i de koloniala och avhängiga länderna,

för det femte att de arbetande massorna sammanslutes omkring socialismens stora land — den enda stat som försvarar freden mellan folken och förfäktar all världens arbetandes djupaste intressen.

En sådan arbetarklassens enhetsfront, en sådan bred front av de arbetande massorna kan upprättas endast under skoningslös kamp mot arbetarklassens och socialismens lömskaste fiender, mot socialdemokratins ledarklick.

Det är den andra slutsats, som de arbetande måste draga denna 1 maj.

III.

Det starkaste hindret för arbetarklassen ifråga om att fylla sin uppgift som ledare och organisatör i de arbetande massornas kamp mot det imperialistiska kriget, är socialdemokratins.

Blum, Jouhaux, Attlee, Citrine & Co. bär tillsammans med bourgeoisin det direkta ansvaret för det pågående imperialistiska kriget. Genom hela sin förrädiska politik före det nuvarande kriget bidrog socialdemokratins till att förbereda och påskynda kriget. Till och med i de länder, där den som exempelvis i Frankrike under massornas tryck gick med på enhetsfront med kommunisterna, underhandlade dess ledare bakom massornas rygg med bourgeoisin om sätten att snabbast möjligt göra slut på detta "experiment" och tygla arbetarklassen, och likaså om det bästa sättet att förverkliga den egna bourgeoisins imperialistiska planer. Efter krigsutbrottet uppträder socialdemokratins som det mest stridslystna, mest chauvinistiska partiet inom den imperialistiska bourgeoisins läger. Utan de socialdemokratiska partiernas och de re-

formistiska fackföreningarnas aktiva understöd skulle Englands och Frankrikes bourgeois aldrig kunnat föra detta krig. Som bekant utgör proletariatet i England mer än 70 procent av landets befolkning. Om inte majoriteten av de engelska arbetarna vore bundna till händer och fötter av Labour Partys och fackföreningarnas ledare, om inte dessa arbetare i politiskt och organisatoriskt avseende vore fångar hos de engelska imperialisternas agenter, skulle den engelska bourgeoisin inte ha kunnat förklara krig, (och) om den ändå gjort det, skulle den inte ha kunnat föra kriget ens några veckor. Om inte Blum, Jouhaux & Co. i Frankrike hade sprängt folkfronten, om de inte förrått dess program, om de inte utlämnat Allmänna Arbetskonfederationen i polisens, företagarnas och regeringens händer, skulle inte den franska bourgeoisin vågat släppa lös det reaktionära och folkfientliga kriget.

Socialdemokratins och de reformistiska fackföreningarnas ledare har stått och står på sina herrars och mästars — imperialisternas — position, försvarar med underdånig iver deras krigsmål och maskerar dessa rövarmål med fariseiska lögnar om deras ”rättfärdighet”. Dessa imperialismens nedriga drängar är för ”krig till ett segerrikt slut”. De försäkrar cyniskt att deras strävan går ut på att säkra Europa och hela världen en ”ny ordning och nya förbindelser mellan folken och staterna”. Denna ”nya ordning” utmålar de som ingenting annat än den engelska och franska imperialismens herravälde över världen. En del av de franska ”socialisterna” kräver varken mer eller mindre än ett återvändande till Westfaliska freden 1648, dvs. till den tid då Tyskland var splittrat i en mängd små furstedömen. Blum, Attlee & Co. kräver helt fräckt att de små neutrala staterna omedelbart skall inträda i kriget på det engelsk-franska blockets sida. Hack i häl efter Blum, Attlee & Co. traskar Höglund, Tranmæl & Co, vilka helt och hållet gått över i den engelska imperialismens tjänst. *Det krig som redan pågår är ännu inte nog för hela detta band. De manar till korståg mot socialismens stora land.*

Hilferding, Stampfer & Co, som blivit agenter åt de engelska och franska krigsanstiftarna, sätter in allt på en seger för det engelsk-franska blocket, då de räknar med att de med hjälp av engelska och franska bajonetter på nytt skall kunna klättra upp på det tyska proletariatets skuldror. De spanska Prieto, Caballero & Co strävar att ställa sig in hos det engelsk-franska blocket för att i Spanien återupprätta en ”liberal monarki”, som faller de engelska imperialisterna på läppen.

De socialdemokratiska ”teoretikerna” försöker övertrumfa bourgeoisins ideologer och förklarar att ”man inte längre kan sätta arbetarklassen i motsättning till de andra klasserna i landet”, att man måste ”underkasta klasskampsteorin en fullständig revidering”, att kapitalismen inte är skuld till det pågående kriget, att det överhuvudtaget ”inte finnes det ringaste samband mellan kapitalismen och kriget”.

Socialdemokratins och reformistiska fackföreningarnas ledare, som förfäktar och propagerar de imperialistiska krigsmålen, bär också det direkta ansvaret för kapitalets offensiv mot arbetarnas levnadsstandard, för det faktum att krigsutgifterna lastas på de arbetandes skuldror, för reaktionens och militär- och polisterrorns orgier. Genom hela sin brottsliga politik har de undergrävt och undergräver alltjämt arbetarklassens motstånd, har de hållit och håller alltjämt tillbaks arbetarna från beslutsamma aktioner, förhindrar de sammansvetsandet av deras krafter, gynnar på allt sätt kapitalets och reaktionens angrepp och underblåser det imperialistiska kriget.

Det är inte underligt att denna de förrädiska ledarnas politik, som framkallar förbittring i de socialdemokratiska arbetarnas led, åstadkommer upplösning inom de socialdemokratiska partierna samt skärper och fördjupar socialdemokratins kris. I Labour Party i England, i det

franska socialistiska partiet, i det belgiska arbetarpartiet, i den schweiziska socialdemokratien och i en rad socialdemokratiska partier i andra länder växer oppositionen mot denna brottsliga politik. Klyftan mellan de socialdemokratiska ledarna och massorna, mellan förräddarbandet och de ärliga arbetarfunktionärerna blir allt djupare. Men ju mera massorna vänder ryggen åt socialdemokratien, desto mer kommer de av bourgeoisin underhålla socialdemokratiska ledarna att rasa.

Det nuvarande kriget har ännu mera blottat den socialdemokratiska ledarklickens förvandling till ett verktyg för arbetarklassens undertryckande, det har ännu klarare visat att denna ledarklick är medintresserad i den kapitalistiska utsugningens bevarande och kolonialfolkens utplundring.

Åter och åter bör man erinra om kamrat Stalins ord:

”Den nuvarande socialdemokratismen är kapitalismens ideologiska stöd. Lenin hade tusen gånger rätt, när han sade att de nuvarande socialdemokratiska politikerna är 'bourgeoisins verkliga agenter inom arbetarrörelsen, kapitalistklassens arbetarlakejer', att de i 'inbördeskriget mellan proletariatet och bourgeoisin' oundvikligen kommer att ställa sig 'på Versailles sida mot kommunarderna'. *Det är omöjligt att göra slut på kapitalismen utan att göra slut på socialdemokratismen inom arbetarrörelsen*”. (Stalin: ”Leninismens problem”, s. 257.)

Att inför massorna avslöja socialdemokratins förrädiska roll, att hos massorna väcka förbittring och raseri mot densamma, att skoningslöst bekämpa socialdemokratismen — det är den nödvändiga betingelsen för att de arbetande massornas kamp mot det imperialistiska kriget och den kapitalistiska reaktionen skall krönas med framgång. Därför är utrotandet av socialdemokratismen i arbetarrörelsens led en uppgift inte bara för det kommunistiska avantgardet utan för alla ärliga aktiva element i arbetarrörelsen, en uppgift för hela arbetarklassen.

Det är den tredje slutsats, som de arbetande måste dra denna 1 maj.

IV.

Under det imperialistiska krigets förhållanden, då kapitalismen skakas i sina grundvalar, växer de kommunistiska partiernas roll och betydelse i oerhörd grad. Kommunisterna är de enda, som visar massorna utvägen ur det imperialistiska krigets helvete, en väg som bringar dem räddning undan reaktion, svält och nöd. Bourgeoisin fruktar kommunisterna, ty kommunisterna i spetsen för arbetarklassen och arbetarklassen i spetsen för folket är den mäktiga kraft, som kan vända upp och ner på bourgeoisins alla beräkningar.

Vari består då kommunisternas styrka? Däri att kommunisterna vet vad de vill, och att det som de vill ger uttryck åt miljoners arbetandes intressen. Kommunisternas styrka består vidare i att den väg till räddning, som de visar de arbetande massorna, inte är någon utspekulerad väg, ingen subjektiv önskan, utan en väg som grundar sig på arbetarklassens väldiga historiska erfarenhet, denna klass som redan segrat på en sjättedel av jorden. Kommunisternas styrka består däri att de varit, är och kommer att vara det enda parti, som konsekvent och offervilligt under varje kamptapp förfäktat och kommer att förfäkta arbetarklassens delkrav och slutmål. Kommunisternas styrka består däri att deras stora lärare Lenin och Stalin genialt förutsett vart bourgeoisin styr hän och varskott massorna om att den kurs bourgeoisin håller inte leder till demokrati utan till en ännu värre reaktion, inte till ett höjande av massornas välstånd utan till en oerhörd skärpning av den kapitalistiska utsugningen, inte till fred mellan folken utan till nya imperialistiska krig. Kommunisternas styrka består däri att massorna av egen erfarenhet allt mer övertygar sig om det riktiga i leninismens stolta lära. Kommunisterna

är starka därför att de är arbetarklassens parti, som framgått ur folkets djup och stannar hos folket under dess svåraste lidanden. Kommunisternas hela verksamhet visar massorna att kommunistiska partiet är ett parti med enhet i vilja och handling, ett djupt principtroget parti, hos vilket ord och handling inte står i motsättning till varandra.

Och dessa kommunisternas egenskaper framträder särskilt påtagligt under det pågående kriget. I ett av de mest kritiska ögonblicken i folkens liv har de kommunistiska partierna med heder bestått provet. De och endast de har djärvt höjt kampfanan mot det imperialistiska kriget, motstått den på konstlad väg uppammade chauvinismens stormvåg, outtröttligt avslöjat den borgerliga lögnen om den så kallade nationella enheten och slagit sönder legenden om krigets "antifascistiska" karaktär. I dag står de inte längre ensamma. De blir nu i allt högre grad språkrör för de bredaste arbetande massor. De franska kommunistiska deputerades tappra uppträdande inför krigsrätten är ett koncentrerat uttryck för de tankar, förhoppningar och stämningar, som fyller inte bara de arbetande i Frankrike utan också det arbetande folket i de andra länderna. Trots reaktionens raseri finner kommunisternas paroller allt starkare återklang bland arbetarna, bönderna och städernas arbetande skikt. Dessa paroller tränger in bland de arbetande massorna i England, där oppositionen mot "borgfredens" och det imperialistiska krigets politik oupphörligt växer. De amerikanska kommunisternas tappra kamp mot Förenta Staternas indragande i kriget vinner en allt aktivare sympati bland industrifackföreningarna och till och med i den av reaktionärer ledda Amerikanska arbetsfederationen. I de länder, där bourgeoisin före det pågående kriget upprättat sin terroristiska regim och kunnat tillfoga de kommunistiska partierna synnerligen hårda slag, och där partierna ännu endast håller på att hämta sig från de slag som tillfogats dem; i dessa länder höjer kommunisterna trots partiernas organisatoriska svaghet den proletära internationalismens fana.

Men kommunisterna ger inte endast uttryck åt massornas önsknings. De kommunistiska partierna förvandlas i allt högre grad till rörelsens organiserade centrum. Kommunisterna vet att deras uppgift inte bara består i att upplysa massorna, utan också i att organisera dem för kampen, att rycka de arbetandes massorganisationer undan bourgeoisins agents inflytande, att omintetgöra den politik av klassarbete med kapitalisterna, som dessa agenter bedriver, att outtröttligt kämpa för att förbättra de arbetandes materiella läge, för att vältra krigsbördorna på bourgeoisins skuldror, att försvara varje tumsbredd av de arbetandes fri- och rättigheter.

Kriget har försatt de kommunistiska partierna i nya, ojämförligt mycket svårare kampbetingelser. Men kommunisterna endast stålsättes genom svårigheterna. De kommunistiska partiernas led har ännu tätare sammansvetsats. Efter ett visst dröjsmål i början av kriget har de kommunistiska partierna förstått att snabbt slå in på den riktiga vägen. Här och var har av förruttnelse angripna element kastats överbord. En rad kommunistiska partier, som växt upp under legala förhållanden, har under krigets första månader helt eller delvis drivits i illegalitet. Men de kommunistiska partierna är i full gång att under fiendens slag lägga om hela sitt arbete i överensstämmelse med den nya situationen. I detta avseende är de positiva resultat som de kommunistiska partierna i olika länder har att uppvisa, inte på långt när lika betydande. De är desto mer betydande ju fastare de kommunistiska partierna är förknippade med massorna, ju mindre partiernas ledning varit behäftad med legalistiska illusioner och ju mer denna ledning utnyttjat den revolutionära arbetarrörelsens erfarenheter i andra länder.

Kommunisterna glömmer inte att bourgeoisin under krigssituationen kommer att tillgripa alltmera hänsynslösa medel mot dem, den kommer inte bara att tillgripa direkta våldsåtgärder och ondskefull hets utan också alla slag av tvång och provokation. Den kommer att bemöda

sig att med alla medel slå ner det kommunistiska avantgardet, att isolera det från de breda arbetande massorna och därigenom dämna upp rörelsen mot kriget och kapitalismen. I kampen mot denna reaktionens offensiv kommer de kommunistiska partierna att finna understöd i arbetarklassens och de arbetande massornas led. Varje dag under kriget kommer att visa massorna att kommunisterna med liv och blod försvarar arbetarklassens och de arbetandes intressen, att kommunisterna inte har några andra intressen än att tjäna proletariatets och folkets sak. Och massorna kommer att bli alltmer medvetna om att det är deras livsintresse att försvara och stödja kommunisterna. Försvaret av de kommunistiska partierna mot reaktionens slag är arbetarklassens och hela folkets första försvarslinje.

Ur proletariatets led och ur samtliga skikt av det arbetande folket framträder idag tusentals tappra kämpar. Nya hjältemodiga kadrer växer fram. Ur arbetarungdomens och ur kvinnornas led kommer nya förstärkningar. Dessa kämpar fruktar inte för några förföljelser från bourgeoisins sida. Det är människor av största värde. Att dra in dem i de kommunistiska partiernas led, att stärka och befästa deras samband med massorna, att fostra dem i marxismens-leninismens anda är en av de viktigaste betingelserna för att de kommunistiska partierna skall kunna fylla sin uppgift som avantgarde i kampen för ett snabbt slut på det imperialistiska blodbadet.

Fred — som folken önskar — skulle betyda ett ytterst hårt slag mot imperialismen, en väldig seger för arbetarklassen över bourgeoisie. Denna fred kan och måste dock erövras uteslutande genom massornas kamp. Segern — lär oss kamrat Stalin — kommer aldrig av sig själv, man måste tillkämpa sig den. Och för att arbetarklassen skall kunna tillkämpa sig segern, behöver den nu mer än någonsin starka kommunistiska partier, partier som med tusentals trådar är förbundna med massorna, partier som är väpnade med den mest framskridna revolutionära teori, partier som är istånd att på bolsjevikiskt sätt lära sig kämpa för segern på grund av de erfarenheter Lenins och Stalins mäktiga parti vunnit. Dessa partier kommer att smidas och stålsättas i proletariatets och de arbetandes hårda strider med klassfienden. *Endast med sådana partier i spetsen kan de arbetande massorna hemföra segern.*

Det är den viktigaste slutsatsen, som de arbetande i de kapitalistiska länderna kommer att draga denna 1 maj.